

το δαχτυλίδι της ελευθερίας

Σάκης Αθανασιάδης

ISBN: 978-618-84709-0-3

Σάκης Αθανασιάδης

το δαχτυλίδι της ελευθερίας

Τίτλος: «το δαχτυλίδι της ελευθερίας»

Συγγραφέας: **Σάκης Αθανασιάδης**

ISBN: 978-618-84709-0-3

Χρονολογία έκδοσης: 2020

Πίνακας εξωφύλλου: The Meeting - Marie Bashkirtseff (1884)

Cor. Σάκης Αθανασιάδης

sakathanasiadis@gmail.com

Επιτρέπεται χωρίς περιορισμό η αναπαραγωγή του βιβλίου σε ηλεκτρονικά μέσα για μη κερδοσκοπικούς λόγους, με υποχρεωτική την αναφορά του ονόματος του δημιουργού. Δεν επιτρέπεται η έντυπη αναπαραγωγή, μέρος ή όλου του έργου και η μελοποίηση στίχων, χωρίς την έγκριση του δημιουργού.

στην δική μου πατρίδα

Η δική μου πατρίδα έχει ήλιο
Κόκκινα σύννεφα που μυρίζουν βοριά
Έχει άρωμα από χώμα στα καφενεία
Και κάρβουνα του εμφυλίου
Ανάμεσα στις σπασμένες πέτρες

Στην δική μου πατρίδα
Τα τρυγόνια της άνοιξης χορεύουν στο φως
Κι όταν κουρνιάζουν στις λεύκες
Ακούνε το τραγούδι του Αξιού

Η δική μου πατρίδα είναι το μάτι ενός φακού
Στην σιωπή του χειμώνα
Τα ερειπωμένα φυλάκια στο χιόνι
Τα τρακτέρ που ουρλιάζουν σαν σκυλιά
Το φιλί της βροχής

Ασπίδες από χιόνι έχουν στην δική μου πατρίδα
Για να γλυτώσουν απ' τον μεθυσμένο ήλιο
Γιατί το πολύ φως πονάει
Αυτούς που αγάπησαν μόνο τα μάτια τους

σταυρός από αλάτι

Ποτάμια που έχασαν τα νερά τους και γίνανε χωράφια
Τρέχουν στον ύπνο μου ψάχνοντας την θάλασσα
Λίμνες που το σώμα τους κήκε κι έγιναν καλάμια
Ζητιανεύουν νερό κάτω απ' τα παράθυρα

Κορίτσια που ήπιαν κρασί απ' τα όνειρά τους
Χωρίς να έχουν προλάβει
Να σπάσουν τα μάτια τους στον δρόμο
Τρέχουν στον ύπνο μου ξυπόλυτα στην χωμάτινη λίμνη

Μέσα στο μεγάλο μου όνειρο
Σβήνω όλες τις θρησκείες που σκοτώνουν το αίμα
Γιατί αν υπάρχει θεός θα είναι νερό που γυρίζει στο ποτάμι
Καθαρό φως, σταυρός από αλάτι
Σαν αυτόν που φτιάχναμε παιδιά να σταματήσει η καταιγίδα

Πουλιά τρέχουν να περάσουν την βροχή
Αλλάζουν σχηματισμούς σαν στρατιώτες στα σύνορα
Ζηλεύω αυτά τα πουλιά που αντέχουν τον «πολιτισμό»
Και ποτέ δεν θα γνωρίσουν τον ψηφιακό του παράδεισο
Αυτόν που κοιτάζω εγώ τώρα στα χέρια των παιδιών σας

ο μαγικός φακός

Το φεγγάρι φυλάει
Στου Αυγούστου την θάλασσα
Κι αν μείνεις μαζί μου την νύχτα
Στον μαγεμένο αέρα
Θα ανάψω ένα φακό στην ψυχή σου
Να δεις τι υπάρχει πιο πέρα

Το νερό θα κυλάει
Στην ψυχή σου ο φόβος θα φεύγει
Κι αν πεις πως φοβάσαι τον κόσμο την μέρα
Στον μαγεμένο αέρα
Θα ανάψω με φιλιά το κορμί σου
Να δεις πως στον έρωτα μόνο πετάς

Κι αν περάσει μια μέρα
Η ψυχή και το σώμα σου είναι ίδια
Και τίποτα από αυτά δεν θυμάσαι
Θα είναι όλα μέσα σου ψέμα
Αλλά και πάλι τον μαγικό φακό μη φοβάσαι
Μπορείς μονάχη να δεις τι υπάρχει πιο πέρα

Στην άμμο απλώνω
Μια πετσέτα πριν πέσει η νύχτα
Να έρθεις εκεί να με βρεις
Με ένα δάκρυ που καίει
Κι αν είμαι για σένα το λάθος μπορείς να μου πεις
Γιατί δεν είμαι η αλήθεια

Το φεγγάρι θα τρέχει
Στην σιωπή του Σεπτέμβρη
Το φως θα είναι υγρό ίσως κρυώνεις
Αλλά μη μου θυμώνεις
Στον μαγεμένο αέρα
Έχω τρόπους να ζεσταθείς

μόνο γυμνό θα με χάσεις

Πριν τυφλωθώ από τον ίσκιο σου
Θα φύγω από δω
Θα βρω μια θάλασσα να ελευθερωθώ
Από την μυρωδιά, τα χείλη, την ανάσα σου
Αλλά εσύ μόνο γυμνό θα με χάσεις

Πριν τρελαθώ απ' την αγάπη και το μίσος σου
Σπάσω τα μάτια στο τείχος σου
Θα ελευθερωθώ από τις αλυσίδες
Και θα ξεχάσω το σώμα, την ανάσα σου

Αλλά εσύ μόνο γυμνό θα με χάσεις
Σε κάθε μου στίχο το αίμα σου θα καίει
Θα παλεύεις με σώματα να με ξεχάσεις
Μα ο πόλεμος δεν είναι χορός

Πριν φύγω από δω θα αφήσω στον τοίχο
Μια καρδιά που να βγάζει ήχο
Να ακούς την φωνή μου το βράδυ
«αλλάζεις όταν δεν ακολουθείς το ποτάμι»

το σπίτι που γεννήθηκα

Το σπίτι που γεννήθηκα είναι άδειο από φωνές
Κλειστά τα παράθυρα στη χαρά και την λύπη
Μα ο ήλιος σκαρφαλώνει στη σκεπή
Κάθε πρωί παλεύει να σπάσει τα κεραμίδια

Οι τοίχοι του μυρίζουν χειμώνα
Μέχρι να ανθίσουν οι ακακίες
Μέχρι να έρθουν τα χελιδόνια
Να φέρνουν την άνοιξη στην αυλή

Το σπίτι που γεννήθηκα είναι δέντρο
Ένας τοίχος του αν πέσει
Όλες οι ρίζες μου θα κοπούν
Μέσα στο μικρό μου φως θα πέσει σκοτάδι

Στα μικρά δωμάτια στο σπίτι αυτό
Τα πρόσωπα είναι όνειρα που κοιμούνται
Αφήνω λίγο κρασί κάθε καλοκαίρι
Όταν ξυπνήσουν να έχουν κάτι να πιούν

Το σπίτι που γεννήθηκα έχει χέρια
Που με κρατούν όρθιο στις πόλεις να μη πέσω στο χώμα
Έχει χέρια με άγγιγμα ηλεκτρικό
Μέσα στο φτηνό να μην λερωθώ

Το σπίτι που γεννήθηκα
Έχει θεμέλια με κάρβουνα κι αίμα
Το μαύρο, το κόκκινο, το γαλάζιο χρώμα
Τα ψεύτικα όνειρα του εμφυλίου

υπάρχουν θάλασσες που δεν έκαψε η φωτιά

Παγωμένα μάτια, σκόνη, ποτά
Κοίταξε αυτόν τον κόσμο καλά δεν σου μοιάζει
Πάρε μια ανάσα βαθιά
Κοίταξε τον κόσμο καλά με κοπάδι μοιάζει

Γνώρισε τα μάτια της αγάπης το σώμα του έρωτα
Σώσε μια μέρα ακόμα απ' το χώμα
Σώσε μια μέρα απ' τους διαφημιστές και τα αντίγραφα
Μην γίνεις οπαδός στην τέχνη της απάτης

Δεν έχω τίποτε άλλο να σου πω
Τώρα που φεύγεις μακριά μικρό μου αγόρι
Κράτα το φως καθαρό
Κι αυτό μονάχα φτάνει για τον δρόμο
Υπάρχουν θάλασσες που δεν έκαψε η φωτιά
Δεν έχεις λόγο να φοβάσαι

Κοίταξε τον κόσμο που τρέχει μπροστά
Πήγαινε σιγά στις στροφές υπάρχουν παγίδες
Παιδιά με μάτια ηλεκτρονικά
Έχουν κάψει εκεί τα μυαλά τους

Περπάτησε από μένα μακριά
Βάλε φωτιά στα παγωμένα μου μάτια
Μύρισε ξανά το βρεγμένο χώμα στο χωριό
Κλέψε λίγο άνεμο απ' την Μακεδονία

Τώρα που φεύγεις μακριά
Καμιά φορά να θυμάσαι
Υπάρχουν θάλασσες
Που δεν έκαψε η φωτιά
Δεν έχεις λόγο να φοβάσαι

Σώσε μια μέρα ακόμα απ' το χώμα
Σώσε τα μάτια σου με έρωτα
Κράτα το φως καθαρό
Όπου θα είσαι εσύ θα είμαι κι εγώ
Η άνοιξη υπάρχει ακόμα

ζαχαρένια σύννεφα

Τώρα που θα απαγορευτούν τα όνειρα
Θα χτίσω ένα σπίτι στα ζαχαρένια σύννεφα
Να κρύψω την φωνή μου στο λευκό
Πριν την πάρει ο δρόμος

Μέχρι να περάσει ο χειμώνας
Θα μείνω πιστός στη σιωπή
Μέσα στην υγρή κουβέρτα
Μακριά απ' το πλήθος με την τρέλα στα μάτια

Ανάσα βαριά το όνειρο σας άδειο
Θα σπάσω τον υπολογιστή
Μέσα στον ύπνο σας
Για να φανεί το μαύρο

Τώρα που θα απαγορευτούν τα χρώματα
Θα μαζέψω λίγη θάλασσα τον ήλιο μου να σώσω
Η μνήμη μου αν καταστραφεί στα βρώμικα νερά
Τι θα έχω γιέ μου να σου δώσω

Τώρα που θα απαγορευτεί ό έρωτας
Το δέντρο της αγάπης θα φυτέψω
Μεγάλα κλαδιά μια δυνατή σκιά
Κάτω απ' τα ζαχαρένια σύννεφα

βασίλισσα της βροχής

Σφαίρα στην ειρήνη ο έρωτας
Μια τουφεκιά αρκετή η φωτιά του να ανάψει
Για να μην χτυπηθείς τα παράθυρα κλείσε
Δουλειά στο γραφείο, λεφτά, την ρουτίνα μη χάσεις

Αφού εγώ δεν έχω κλέψει τα δώρα των μάγων
Κι έχω μαζί μου μονάχα όνειρα μικρά που διψάνε
Τι θέλω από εσένα τι ζητάω μη ρωτήσεις
Δεν ξέρω αλήθεια τι να σου απαντήσω

Μα αν την ψυχή σου ελεύθερη αφήσεις
Θα ακούσεις μια φωνή δυνατά που ρωτάει
Πως μεγαλώνουν τα μάτια στον δρόμο
Γιατί συνέχεια γκρινιάζεις το κορμί μου πονάει
Και τίποτα δεν θα έχεις να της πεις
Θα μοιάζεις με βασίλισσα της βροχής
Μα αυτή θα ρωτάει...

Τα πόδια μου βαριά ανάμεσα στο πλήθος
Πλησιάζουν μια σκιά που θέλει να με φάει
Κρύψου καλά από τον εαυτό σου
Γιατί ακόμα δεν σε φίλησα κι αιμορραγώ

Μα τώρα πρέπει να κρυφτώ κι εγώ
Γιατί το αίμα τέλειωσε με αυτούς τους λίγους στίχους
Εγώ δεν φταίω γι' αυτό
Μάλλον θα φταίνε οι ποιητές
Που δεν κατάφεραν να σπάσουνε τους τοίχους

ο πιο όμορφος δρόμος

Το αίμα μου καίγεται
Στην μεγάλη φωτιά της αγάπης
Μα εγώ δεν ξέρω που να πάω απ' την φωτιά να σωθώ
Οι τοίχοι μου χαμογελάνε
Κι οι άγγελοι κλαίνε έναν άστεγο της αγάπης
Μετά μου μιλάνε να μην χαθώ

Κοιτάζω τη φωτογραφία σου
Η καρδιά μου χορεύει
Στην μεγάλη φωτιά της αγάπης
Ο καπνός με κρατάει αγκαλιά

Το αίμα μου καίγεται
Στην μεγάλη φωτιά της αγάπης
Στον πιο όμορφο δρόμο τον δρόμο του έρωτα
Κι αν λιγοστεύει το αίμα
Είναι ωραία να είσαι διαβάτης
Στον πιο όμορφο δρόμο τον δρόμο του έρωτα

Οι όμορφοι δρόμοι της ζωής είναι πάντοτε λίγοι
Γ' αυτό κι εγώ δεν τους σβήνω ποτέ
Κι ότι κρατάω αγκαλιά το αφήνω να φύγει
Να φύγει μακριά να μεγαλώσει η καρδιά

Κι αν καταλάβει ποτέ τι αξίζει στα αλήθεια
Να γυρίσει κοντά στη μεγάλη φωτιά
Εκεί που τα κορμιά δεν ζουν στην συνήθεια
Εκεί που οι ψυχές πετάνε στον αέρα ψηλά

η μόνη μου αλήθεια είναι το λάθος

Βρήκα μια θάλασσα που είχε στο σώμα της σημάδια
Απ' το φεγγάρι που την χάιδευε τα βράδια
Η μόνη μου αλήθεια είναι το λάθος
Που αγάπησα την θάλασσα με τόσο πάθος

Όλα είναι αλήθεια όλα είναι τρομακτικά
Οι φύλακες με τους φυλακισμένους μοιάζουν ίδιοι
Περήφανος κι ας είμαι ο κανένας στη στεριά
Αν καταφέρω να χαράξω μια ψυχή με ένα στίχο

Πήρα ξανά απ' τον δρόμο την φωνή μου
Αυτή που σύντροφοι την πέταξαν στην σκόνη
Να σταματήσει κάθε απειλή
Η αριστερά μην πληγωθεί απ' την δημοκρατία

Όλα είναι αλήθεια όλα είναι τρομακτικά
Το είπαν χίλιες δυο φορές για να το συνηθίσεις
Χωρίς ναρκωτικά κι εύκολα λεφτά
Χαζός κι ασήμαντος θα καταντήσεις

Η μόνη μου αλήθεια το ξέρω είναι το λάθος
Μα είναι ένα λάθος που με βοηθά
Τον θάνατο να μην τον προσκυνήσω

αόρατη κλωστή

Μια αόρατη κλωστή έχω πάντα μαζί
Όταν χρειαστεί να την απλώνω στον δρόμο
Να μην χαθώ μέσα στην βροχή
Μέσα στην σκόνη του μηδέν να μην κρυφτώ

Μια αόρατη κλωστή
Μας κρατάει μαζί
Χιλιόμετρα μακριά
Σφιχτά στον χρόνο

Εκεί που χορεύει το φως
Θα βρεθούμε μια μέρα
Το σώμα σου δεν θα είναι ο θεός
Θα το 'χεις αφήσει στην γη
Άγγελοι θα χορεύουν πιο πέρα

Τότε είναι καλά να μου πεις
Αυτά που ποτέ σου δεν είπες
Γιατί κανείς δεν θα βρεθεί να σου πει
Μαζί μου θα κλάψεις

Μια αόρατη κλωστή
Μας κρατάει μαζί στον χρόνο
Κι όσες φορές προσπαθείς στην σκόνη να ζεις
Μαλώνει η ψυχή σου το σώμα

οι πόλεις των μικρών χωριών

Η δική σου γη πατέρα μου άφησε ένα άγριο λουλούδι
Μα ο άνεμος σκόρπισε το άρωμά του
Μονάχα ως τον Θερμαϊκό
Ποτέ μου να μην μυρίσω τον πόνο

Για χρόνια να ψάχνω το κατάλληλο χώμα
Να φτιάξω ένα κήπο δικό μου με χαρά
Διαφορετικός μέσα σε όμοιους ανθρώπους
Επικίνδυνο πράγμα να ακούς τα αηδόνια
Που κελαηδούν τα μεσάνυχτα

Έτσι γυρίζω ξυπόλυτος
Στις πόλεις των μικρών χωριών
Με την βρώμικη ανάσα του πολιτισμού στις τσέπες
Αφήνω τα μάτια μου σαν αυτοκόλλητα στους τοίχους
Ανάμεσα σε συνθήματα παιδιών
Που φωνάζουν τη σιωπή τους με μαύρα γράμματα

Κι όμως εγώ λαχταρώ ακόμα εκείνο το λουλούδι
Που μου άφησε η γη σου πατέρα σαν δώρο
Να πάω ένα μέτρο πιο πέρα την φωτιά
Και για χρόνια έχω τα δικά μου άγρια λουλούδια στο μυαλό

Ένα περίεργο λιβάδι με λέξεις και χρώματα
Να μην κρύβομαι πίσω από υπολογιστές
Πίσω από τελείες και κόμματα
Πιστεύοντας πως κάποια στιγμή ένα παιδί
Θα πει και το δικό μου τραγούδι

Κι αν στις πόλεις των μικρών χωριών μου
Ο θάνατος περπατάει περήφανος στους δρόμους
Εγώ πιστά τον παρακολουθώ χωρίς να τον φοβάμαι πια
Άλλοτε για να του ρίξω φως να φύγει
Κι άλλοτε να του κλέψω ζωές
Τα υλικά για να χτίσω ένα χάρτινο σπίτι
Για τους κουρασμένους αγγέλους

η δική μου ασπίδα είναι από χώμα

Φέρε μου φως, φέρε μου θάλασσα
Διώξε τα όπλα που σκοτώνουν το μυαλό
Φέρε μου χώμα απ' την αυλή του χωριού
Να δω καθαρά ο δρόμος που πάει

Σφυρίζει αέρας ένα δίχτυ αράχνης
Πέφτει στον δρόμο να με πιάσει
Σκοτάδι βαθύ η ομίχλη υγρή
Χιλιάδες κόλπα η φωνή μου να σπάσει

Μυρίζουν οι πόλεις ανθρώπινα σώματα
Να ζει η ψυχή για το αύριο δίχως χρώματα
Ο έρωτας καρφωμένη αφίσα στον τοίχο

Φέρε μου χαρτί, φέρε μου μολύβι
Να φτιάξω το ποτάμι με θυμό
Μες την ανατολή είμαι ακόμη παιδί
Πάρε απ' τα μάτια μου το μέλλον που τα καίει

Ανάβω φωτιά πετάω χαρτιά
Καίω ότι στα μάτια μου πεθαίνει
Η δική μου ασπίδα είναι από χώμα

ποιος θα σου κάνει έρωτα

Αν σβήσει η θάλασσα απ' τα μάτια μου
θα υποφέρω
Αν με αφήσεις μόνο στην στεριά
Μέσα στο πλήθος θα χαθώ

Φοβάμαι τόσο τις φωνές και ξέρω
Μες την σιωπή νοιώθω θεός
Γιατί έμαθα μόνο για αγάπη να μιλώ

Ποιος θα σου κάνει έρωτα
Όταν καίγεται το σώμα
Ποιος θα ανοίξει το παράθυρο
Για να πετάξει η ψυχή

Αν σβήσει το φεγγάρι απ' τα μάτια μου
θα υποφέρω
Αν με αφήσεις να διψώ για τα φιλιά
Θα περιμένω για να 'ρθεις

Γυρίζω πίσω τις σελίδες για να ξέρω
Πόσο θα βρίσω τη ζωή
Που μου φωνάζει να συμβιβαστώ

Ποιος θα σου δώσει αγκαλιά
Μες το σκοτάδι
Ποιος θα σου κάνει έρωτα
Για να ανθίσει τον χειμώνα η καρδιά

αν υπάρχει παράδεισος θα έχω το παράθυρο ανοιχτό

Δεν φταίει η βροχή ούτε τα φρένα
Που έτρεχες κι εσύ σαν κι εμένα
Πρώτος να βγεις στο δρόμο της ζωής
Ότι καίγεται να καις για να αντέχεις

Γι' αυτά που φοβάσαι να λυπάσαι
Τόσοι κανόνες έχουν κλείσει τους δρόμους
Τα μάτια των φάρων την καρδιά σου αν πάρουν
Τότε θα καταλάβεις
Του ραγιά η ελευθερία είναι η σκλαβιά

Μαμά τη φωτιά αναμμένη την βρήκα
Το γέλιο του παππού στην σκεπή
Το χιόνι και τη βροχή στην αυλή
Αν υπάρχει παράδεισος θα έχω το παράθυρο ανοιχτό
Γιατί γίνεται πιο δυνατή η ψυχή με το κρύο

Γι' αυτό προσπαθώ να μυρίζω το χώμα
Τον κήπο της ψυχής μου να καθαρίζω
Τίποτε να μην χτίσω τα δέντρα να αφήσω
Αν υπάρχει παράδεισος θα έχω το παράθυρο ανοιχτό

Δεν φταίει η ομίχλη ούτε τα φώτα
Που η αγάπη βρήκε μια άλλη πόρτα
Γιατί έτρεχες πάντα να βγεις νικητής
Ότι πίσω σου μένει να γίνεται σκόνη

απαγορεύεται η έξοδος από τον έρωτα

Να πάμε μαζί αυτή την φορά
Εκεί που οι άνθρωποι δεν έχουν ονόματα
Η ψυχή μας να βγει απ' την φυλακή
Που την έχουν κλειδώσει τα τέρατα

Να βρούμε μαζί μια πράσινη θάλασσα
Τα μάτια να μιλήσουν στην μεγάλη πανσέληνο
Κι εκεί να σου πω για πρώτη φορά
Απαγορεύεται η έξοδος από τον έρωτα

Όταν φοβάμαι μια θάλασσα θυμάμαι
Η φωτιά του Αυγούστου στο αίμα μου κυλά
Κι όταν νυχτώνει το φεγγάρι στα μάτια μου σκαλώνει
Μακριά το καλοκαίρι μα τόσο κοντά

Να βρούμε μαζί μια δική μας φωνή
Μια θάλασσα για το δικό μας σώμα
Μες την ομίχλη του υπολογιστή
Μη γίνουμε παιγνίδια του κατασκευαστή

Γ' αυτό ετοιμάσου πριν να 'ναι αργά
Στα δέντρα να χαράξεις τα δικά μας ονόματα
Να ξυπνήσω τον ήλιο να δεις πιο μακριά
Απαγορεύεται η έξοδος από τον έρωτα

ένα ποτάμι που ανθίζουν τριαντάφυλλα

Δεν είμαι εγώ ο δικός σου παράδεισος
Δεν είμαι εγώ ένα δρόμος μεγάλος
Σε ακούω που μου λες το πρωί
Φοβισμένη πολύ και μάλλον δακρύζεις

Μα δεν θέλω να κλαις για ένα σου λάθος
Να νοιώθεις γυμνή και να χάνεις τον δρόμο
Αν μάθεις να ακούς την σιωπή
Θα δεις την αγάπη στα μάτια μου

Και να θυμάσαι κι αυτό
Δεν είμαι εγώ ο δικός σου παράδεισος
Δεν είμαι εγώ ένα δρόμος μεγάλος
Μόνο ελεύθερος είμαι να ονειρευτώ

Γιατί να κρυφτώ θα στο πω
Μεγάλωσα μόνος στον φόβο
Κι είπα θα πάω πιο πέρα τον δρόμο
Σε ένα ποτάμι που ανθίζουν τριαντάφυλλα

Δεν θέλω να κλαις για ένα σου λάθος
Γιατί μπορείς να με πας ως την θάλασσα
Και να με αφήσεις να κοιτάζω το φεγγάρι στα μάτια σου
Γιατί είσαι εσύ ο δικός μου παράδεισος

το άγιο φιλί σου

Τη νύχτα ο αέρας
Ένα τζάμι είχε σπάσει
Το όνειρο να χάσει
Από την βροχή

Μα εγώ δεν κοιμάμαι
Νωρίς είχες φτάσει
Γιατί να φοβάμαι
Από την βροχή

Το άγιο φιλί σου
Ένα μεγάλο ταξίδι
Φιλάω το κορμί σου
Να κερδίσει η ζωή

Ένα άγιο φιλί σου
Καθαρίζει τον δρόμο
Η αγάπη να φτάσει
Μέχρι την κορυφή

Την μέρα το πλήθος
Ένα γυάλινος τοίχος
Δεν ακούγεται ήχος
Βαθειά στην ψυχή

Πονάει το κορμί μου
Πάλι πέφτει η ψυχή μου
Δεν θα κερδίσει ο φόβος
Το φως είσαι εσύ

η κρυφή φυλακή της πεταλούδας

Δεν είναι η δική μου φωνή
Αυτή που γυρίζει στους δρόμους
Δεν είναι η δική σου φωνή
Αυτή που διαβάζει δυνατά τους νόμους

Ο μόνος τρόπος για να χάσω είναι η σιωπή
Ο μόνος τρόπος να κερδίσω είσαι εσύ
Που με τραβάς στην θάλασσα
Να ακούσω την αγάπη

Που πάει η αγάπη όταν κλαίει το φεγγάρι
Ποιος την φυλάει στο σκοτάδι μην χαθεί
Ποιος από εσάς διψά να μάθει κι ας χάσει
Για την κρυφή φυλακή της πεταλούδας

Δεν είναι η δική μου ζωή
Αυτή που βλέπουν στην οθόνη
Ούτε η δική σου ζωή
Ξέρεις, δεν έμαθαν να αναπνέουν όλοι

Ο μόνος τρόπος για να χάσεις την ζωή
Είναι να συνηθίσεις
Να ακούς ευλαβικά το παρελθόν που λέει:
Μην το τολμάς αυτό γιατί θα σβήσεις

Δεν είναι η δική μου ζωή
Ένα κλεμμένο πορτοφόλι
Ούτε η δική σου ζωή
Μα είναι αυτή η μισή ζωή που θέλουν όλοι

Ποιος από εσάς διψά να μάθει κι ας χάσει
Για την κρυφή φυλακή της πεταλούδας

για τους χαμένους που αγαπάνε οι θεοί

Αμέτρητες σφαίρες χτυπάνε τις μέρες
Παλιάτσοι-προφήτες χορεύουν στο γυαλί
Σκυλιά με γαβγίζουν μετά με γνωρίζουν
Γιατί την νύχτα η αλήθεια είναι γυμνή

Ατέλειωτα μάτια γυαλιά σε κομμάτια
Για ξεροκόμματα χαρίζουν μια ζωή
Μα εγώ θα μιλάω για αγάπη ακόμα
Για τους χαμένους που αγαπάνε οι θεοί

Όπου και να είσαι να μην φοβάσαι
Έχω αφήσει μια πόρτα ανοιχτή
Όταν κρυνώνεις και στο τέλος ζυγώνεις
Με μια φωνή σου να είμαι πάντα εκεί

Να σου μιλάω για αγάπη ακόμα
Για τους χαμένους που αγαπάνε οι θεοί

Φωνές σαν χαλάζι το ψέμα κουράζει
Αυτούς που ζήτησαν την άνοιξη να 'ρθεί
Κι έφυγαν μόνοι μες το σκοτάδι
Μακριά από εκείνους που έχουν μεταλλαχτεί

Ανώνυμες πόλεις κοιμήθηκαν μόλις
Για επανάσταση απόψε δεν μιλούν
Όπου και να είσαι αν δεν φοβάσαι
Μέσα στα μάτια σου τα όνειρα θα ζουν

Τι κάνεις εδώ να μου πεις

Δουλειά-φυλακή στην αδικία σιωπή
Η αγάπη πονά μόνο εγώ το ξέρω καλά
Η κρίση σβήνει το χθες
Τα λεφτά τσαλακώνουν ψυχές

Τι κάνεις εδώ να μου πεις
Με έναν ποιητή της σιωπής
Που ξέρει καλά του έρωτα τα μυστικά
Με λίγο εθνικισμό με λίγη θρησκεία
Για τις θλιμμένες πουτάνες τις ζωής μου αν μιλήσω
Θα λες πως είναι αδικία

Τι κάνεις εδώ να μου πεις
Με έναν ποιητή της σιωπής
Που σε έχει δει
Να ορκίζεσαι στην αγάπη γυμνή

Φοβάμαι πολύ μην έρθεις βροχή
Μέσα στο όνειρο με κάνεις να κλάψω
Δεν βλέπω τον λόγο να είσαι εκεί
Στην άλλη πλευρά του ήλιου έχω κρυφτεί

Γι' αυτό δεν μιλάω, περπατάω
Να συναντήσω τη θάλασσα να μου πει που θα πάω
Γι' αυτό δεν μιλάω, περπατάω
Να σώσω ότι σώνετε κι εμένα να σώσω

καλύτερα να μάθεις να γελάς

Όταν το τρένο σταματήσει στην ομίχλη
Αφρίζει η θάλασσα σαν να μιλάει
Αν δεν κατέβεις στην ακτή θα μπεις στο δίχτυ
Και σύντομα θα έρθει ένα τέρας να σε φάει

Γεννήθηκα μέσα στο χιόνι του Οκτώβρη
Εκεί που οι άγγελοι παίζαν κρυφτό με το θεό
Έτσι έμαθα να μην φοβάμαι το λευκό
Να συγχωρώ και τις ψυχές που έπιασε μια μέρα το σκοτάδι

Γεννήθηκα μέσα στο χιόνι
Γι' αυτό αγάπησα το καλοκαίρι
Η θάλασσα με έκλεψε με πήρε απ' το χέρι
Μια μέρα μου έμαθε πως τίποτα δεν ξέρω

Όταν το βράδυ θα σε δω έξω στο δρόμο
Έρχεται ένας άγγελος και μου μιλάει:
Μόνο η αγάπη θα σε σώσει ή θα σε φάει
Γι' αυτό καλύτερα να μάθεις να γελάς

Όταν ακούω να μιλούν για ελευθερία
Τον χάρτη για να βρω τον δρόμο καίω
Καλύτερα το σώμα να πονάει
Όσπου να φτάσω μια ψυχή που στο σκοτάδι περπατάει

το καράβι της τύχης

Το ταξίδι τελειώνει
Όταν βγει στο λιμάνι
Το καράβι της τύχης
Και τους γλάρους ακούσεις
Καλημέρα να λένε αλήτη

Το ταξίδι αρχίζει
Από εκεί που τελειώνει
Το χωράφι της λύπης
Κι ο ήλιος θα διώχνει
Μακριά τη βροχή

Δεν με νοιάζει να δω
Απ' το δικό σας παράθυρο
Έχω έναν κήπο
Ανθισμένο στη θάλασσα

Δεν με νοιάζει να ζω
Στον δικό σας παράδεισο
Έχω έναν ήλιο
Μικρό να μεγαλώσω

Το παιγνίδι αρχίζει
Απ' τη σέντρα και πάλι
Και μπορεί να ηττηθείς
Και μπορεί να νικήσεις
Μα αν δεν παίξεις ποτέ
Πως θα δεις το καράβι της τύχης

Δεν με νοιάζει να ζω
Στον δικό σας παράδεισο
Δεν με νοιάζει να δω
Απ' το δικό σας παράθυρο

στο δάσος του ονείρου

Σφυρίζει ένα τρένο
Μα δεν υπάρχουν στις ράγες βαγόνια
Μονάχα ένα ματωμένο φεγγάρι στον ουρανό
Που θέλει στο μυαλό μου να μπει
Για να σπάσω αιώνια

Μα αφού έμαθα στον φόβο
Πρέπει από παντού να περάσω
Μόνος, μια αναπνοή πριν το τέλος
Στο δάσος του ονείρου να φτάσω

Στο δάσος του ονείρου
Να σε κρατάω αγκαλιά μες το χιόνι
Μες το άσπρο φως
Να ακούω τι μου λένε τα μάτια σου

Να μην κρυώνω με τα πόδια γυμνά
Τα χέρια μου να απλώνω
Το φεγγάρι στα μαλλιά σου να πιάσω
Η ψυχή μου να μάθει την αγάπη

Κι αν όλα πάνε στραβά και δεν φτάσω
Θα έχει μείνει ο δρόμος
Και το τέλος θα γίνει η βροχή
Σε μια καινούργια διαδρομή

Γιατί θα πρέπει αυτή τη φορά να περάσω
Ποτάμια που σπάνε τις πόλεις
Τις μηχανές που τρώνε ανθρώπους
Στο δάσος του ονείρου να φτάσω

Να ακούσω τι μου λένε τα μάτια σου
Η ψυχή μου να μάθει την αγάπη

χειμωνιάτικο παραμύθι

Αν και μισός τρέχω στο δρόμο
Τραγουδι ο άνεμος στη μηχανή
Μα όταν σκέφτομαι που πάω μόνος
Ατέλειωτος δρόμος ομίχλη πολύ

Πες το κι εσύ μια ακόμη φορά
Έχω στα μάτια ένα φιλί
Ούτε λεφτά ούτε παλάτια
Μπορούν να κερδίσουν την αγκαλιά

Ένα φιλί ήλιος στα μάτια
Να πως γεμίζει η άδεια ψυχή
Μες το κορμί το αίμα μου καίει
Φταίει η αγάπη μα φταις κι εσύ

Στην κατηφόρα γλιστράω και πέφτω
Με έχει σκεπάσει η μηχανή
Πονάω πολύ όμως αντέχω
Βλέπω τα μάτια σου αυτή τη στιγμή

Για να μιλάω για ερωτευμένους
Για τους ωραίους αυτής της ζωής
Για να μην χάσω το φως που καίει
Όταν κρυώσεις να ζεσταθείς

κανείς δεν θα ρωτήσει για την μικρή Ελπίδα

Φως ελληνικό φέρτε μου να δω
Μια χούφτα ήλιο να αναπνεύσω λίγο
Φέρτε μου να δω δρόμο αληθινό
Θάλασσα με όνειρα για να κολυμπήσω

Κόμματα με χρώματα με ξινά ονόματα
Τα ψέματα γιορτάζουν εκλογές πλησιάζουν
Λύκοι που χορεύουν με κατασπαράζουν
Άγιος ο χειμώνας εγώ είσαι εσύ

Φως ελληνικό φέρτε μου να δω
Μια χούφτα ήλιο να αναπνεύσω λίγο
Θάλασσα με όνειρα για να κολυμπήσω
Φέρτε μου να δω φως Ελληνικό

Μέσα στην βροχή ακούω μια φωνή
Μυρίζω το άρωμά σου μα σβήνει η στιγμή
Σπίτι όταν γυρίζω μαζεύω αποκόμματα
Η άνοιξη όταν έρθει η μνήμη μην σβηστεί

Κανείς δεν θα ρωτήσει για την μικρή Ελπίδα
Ξυπόλητη που τρέχει μέσα στην καταιγίδα
Αγάλματα πατριώτες, άγιοι και πότες
Θα θέλουν να την σώσουν αφού την εξοντώσουν

η αγάπη που έγινε μοναξιά

Δεν μου είπες σε ποιο βράχο είχε πιαστεί
Το ουράνιο τόξο που είδες μετά το φιλί
Δεν μου είπες αν είσαι καλά
Τώρα που μεγάλωσες και σκούριασαν οι βέρες

Δεν μου είπες πιο τρένο σταματά
Στον σταθμό της αγάπης πρωί
Αν έχει γεμάτα βαγόνια

Ούτε κι αυτό που πάντα ήθελα να μάθω
Αν το ταξίδι μαζί μου είχε φως
Ή απλά ήταν ο δρόμος
Που οδηγούσε στον καθρέπτη σου πάλι

Φταίει που το αίμα μου καίει
Φταίει το φιλί
Φταίει το ουράνιο τόξο που στον βράχο είχε πιαστεί
Φταίει η αγάπη που έγινε μοναξιά

Δεν μου είπες αν είχες φανταστεί
Να αντιγράψω απ' τους άλλους ζωή
Να μαζεύω σαν μυρμήγκι λεφτά
Παρέα να κάνω με κάποιους αναλώσιμους

Δεν με ρώτησες όμως ποτέ
Όταν χάνω γιατί μεγαλώνει η ψυχή
Και γιατί γελάω όταν πληγώνεται το σώμα
Μα τώρα από μακριά σου το λέω

Φταίει που το αίμα μου καίει
Φταίει που το ταξίδι ήταν προορισμός
Γιατί αν είχε στάση θα είχε τέλος
Και το γνώριζα αυτό πριν σε γνωρίσω
Γιατί κρυβόμουν χρόνια στους τοίχους
Μέχρι να βρω τους στίχους να δραπτετεύσω
Για να σε γνωρίζω

κλέφτης της βροχής

Πάντα ήθελα μια θάλασσα
Το σώμα της να χαϊδεύω
Κι όλο αναζητούσα κύματα
Στους δρόμους να ζεσταθώ

Μα τώρα είμαι εδώ και γράφω απλά για σένα
Γιατί πριν από σένα δεν υπήρχε τίποτα
Γιατί πριν από σένα δεν υπήρχε φως

Μόνο οι δρόμοι της νύχτας υπήρχαν
Καμένοι από τσιγάρα
Προφήτες που έβριζαν συνεχώς

Μη μου το πεις αν είμαι κλέφτης της βροχής
Γιατί είσαι η θάλασσα που το σώμα μου έχεις

Πάντα ήθελα να ήμουν κοντά
Στα ορμητικά νερά του Αξιού
Τον παγωμένο ήλιο να βλέπω
Να αντέχω ξανά και ξανά
Στους υπονόμους των λογικών

Πριν από σένα δεν υπήρχε τίποτα
Πριν από σένα φώναζε μόνο η σιωπή
Σε ποιον να μιλούσα και να πω τι
Χιλιάδες νόμοι με αναγνώριζαν σαν αριθμό

τα νύχια ενός παράξενου αγγέλου

Μένω εδώ μα ταξιδεύω
Χιλιόμετρα τα χρόνια να σε βρω
Το σώμα μου διψάει σαν το χώμα
Η άνοιξη θυμώνει αν δεν πιω

Σε είδα στην αγρύπνια της Αθήνας
Ξυπόλυτη για ήλιο να μιλάς
Ζητούσες από μένα μια βοήθεια
Τα όνειρα να μάθεις να κρατάς

Τα νύχια ενός παράξενου αγγέλου
Καίνε τα μάτια πριν τα κλείσω
Μια νύχτα αιωνιότητας θα ζήσω
Μέσα στα μάτια σου αν χαθώ

Μένω εδώ μα ταξιδεύω
Είμαι βροχή που σε αγγίζει στα κρυφά
Δεν έχω σύνορα να σπάσω
Μέσα μου ο ήχος τα περνά

Λέω ο άνεμος θα καίει
Που η καρδιά χτυπάει δυνατά
Απόψε κανένας δεν μου φταίει
Που η φωνή σου ακούγεται κοντά

ο θεός του δρόμου

Μέχρι χθες τα σύννεφα ήταν εδώ
Γεμάτα με κόκκινη λάσπη
Να ρίχνουν ψιχάλες σκουριά στο μυαλό
Ποτέ να μην δω την αγάπη αν θα 'ρθει

Όμως φταις για τον ήλιο αυτό
Γι' αυτό το αύριο που στο άγνωστο πάει
Γιατί τα μάτια σου μου είπαν μπορώ
Να διορθώσω ένα λάθος στο χάρτη

Αυτό που τώρα ζητώ το ξέρεις δεν είναι απλό
Γιατί η ψυχή μεγαλώνει σε λίγους
Μα θέλω τόσο πολύ έναν τόπο να βρω
Έναν τόπο που η ψυχή δεν διψάει

Αυτό που τώρα ζητώ το ξέρεις δεν είναι απλό
Μα θέλω να έρθεις μαζί κι όπου πάει
Ομπρέλα να ανοίξεις στην λάσπη αυτή
Να ξεδιψάσει το σώμα να μάθει η ψυχή να πετάει

Μέχρι εχθές κάθε χαμένο ζητούσα να βρω
Άδειαζα το μυαλό μου στην άκρη του δρόμου
Γέμιζα το ποτήρι μου η νύχτα να ζει
Δεν είχα ακόμα γνωρίσει τον θεό του δρόμου

Όμως τώρα μπορώ
Μπορώ να κοιτάξω στα μάτια τον θεό του δρόμου
Μαζί του επίσης μπορώ και να πιω
Τις τελευταίες μπύρες της Ανάστασης όλου του κόσμου

μόλις κρυφτώ στην αγκαλιά σου

Κοιτάω πάλι το βουνό βλέπω ψηλά λίγο καπνό
Σήμα θα πιάσω
Κι αν πέσει νύχτα ας χαθώ
Για ένα φιλί σου μένω εδώ να ξεδιψάσω

Δεν ζω να παίρνω δανεικά ούτε να δίνω
Φόρο με βάζουν τα φιλιά κι εγώ τον δίνω
Κι αν χάνω λίγα υλικά μέσα μου λέω είμαι καλά
Που μες το ψέμα έχω ψυχή να την χαρίζω

Ακούω πάλι που μιλούν για την αγάπη
Προσκυνητές σε είδωλα και στην απάτη
Και να μιλήσω δεν μπορώ θα με αρπάξουν χίλιοι δύο
Που ζουν στην αυταπάτη

Μου λες ξανά να μην σε δω να σε ξεχάσω
Μα μόλις πέφτει η βροχή
Πάλι ο βοριάς σε φέρνει εδώ να μην σε χάσω

Κοιτάω πάλι το βουνό
Και ξέρω αν το ανεβώ θα είσαι δική μου
Δεν το περίμενα ποτέ πως η ψυχή θα ξεδιψά
Μόλις κρυφτώ στην αγκαλιά σου

τίποτε δεν θα χάσω αν είμαι ο εαυτός μου

Από σένα μπορώ να βρω φακό
Τα όνειρά μου να δω στα παλιά μου ρούχα
Να μυρίζουν αρμύρα
Μαζί μου να έχω χώμα και φωτιά

Από σένα μπορώ να βρω
Τα σπίρτα να ανάψω το φεγγάρι
Τα παράθυρα στον δρόμο να ανοίξω
Τον ψεύτη καθρέπτη να σπάσω

Τίποτε δεν θα χάσω αν είμαι ο εαυτός μου
Τίποτε δεν θα χάσω
Μες την αγάπη δεν έχασε ποτέ κανείς

Πολλοί κέρδισαν δρόμο
Λίγοι τον εαυτός τους
Κι άλλοι μίλησαν κρυφά με τον θεό
Μες την αγάπη δεν έχασε ποτέ κανείς

Τίποτε δεν θα χάσεις
Αν θα διψάσεις για την ελευθερία
Αν μοιάζεις πεταλούδα τον χειμώνα
Ή αν τραγουδήσεις στη βροχή τη νύχτα
Τίποτε δεν θα χάσεις αν είσαι εσύ

άκου το κύμα που χτυπάει σαν καρδιά

Η νύχτα άρχισε να λέει την αλήθεια
Τα αυτοκίνητα στο δρόμο γελαστά
Άλλοι τα όνειρα τα βρίσκανε με σκόνη
Κι άλλοι τα είχαν στο κρεβάτι αγκαλιά

Μην περιμένεις ο κόσμος να αλλάξει
Μην περιμένεις να σου μάθω να πετάς
Όσο κι αν λες η φτήνια με τρομάζει
Μόνος θα κλάψεις γι' αυτό που αγαπάς

Είναι καιρός να βγεις απ' την συνήθεια
Είναι καιρός να πέσεις στα βαθιά
Αν καταλάβεις πως η αγάπη είναι αλήθεια
Θα ακούς το κύμα να χτυπάει σαν καρδιά

Μην περιμένεις η μέρα να φωνάξει
Έρχεται ο ήλιος και θα ζήσουμε καλά
Άλλοι θα σπέρνουνε για πάντα το χωράφι
Κι άλλοι θα παίρνουνε δική τους την σοδιά

Είναι καιρός να βγεις απ' τη συνήθεια
Είναι καιρός να αλλάξεις τα χαρτιά
Μα αν δεν μπορείς να αντέξεις λίγο πόνο
Να είσαι χαρούμενος ωραία μου ραγιά

στρατιώτες της ειρήνης

Χαμένα ονόματα στους δρόμους
Στρατιώτες της ειρήνης σε υπονόμους
Μικρή ζωή σε χώματα πρέπει να ζήσω
Ποιος είναι ο καλύτερος θεός στον θάνατο να αποφασίσω

Μα τώρα μπορώ μονάχος μου να δω
Την κόκκινη βροχή που καίει την ψυχή μου
Να φύγω μακριά απ' τα πιστά αντίγραφα
Μακριά απ' τους στρατιώτες της ειρήνης
Και να ζητήσω την δική μου φωνή

Θα χάσω μόνο αν στην άμμο μείνω ακίνητος
Θα χάσω μόνο αν χτυπήσω το διαφορετικό
Δεν υπάρχει δρόμος που χαρίζετε εδώ
Μονάχα παράθυρα υπάρχουν να περάσει το σκοτάδι στην ψυχή
Μα είμαστε εδώ μαζί να κυνηγάμε το φως
Ποιητές, ορφανοί από μίσος

Μετράω τις σφαίρες που με έχουν χτυπήσει
Είναι τόσες πολλές που έχει γίνει ασάλι η ψυχή
Στρατιώτες της ειρήνης μου μιλάνε για δύση
Μα εγώ κοιτάζω την ανατολή

Οι δεσμοφύλακες μικροί φτιαγμένοι για το λίγο
Έτσι μπορώ μονάχος μου να φύγω απ' την βροχή
Μες την ομίχλη να περάσω χωρίς φόβο το κενό
Τα μάτια που με λησμόνησαν τόσο
Μέσα στο φως να δω αν αναπνέουν
Γυμνός ορφανός από μίσος

η κόκκινη βροχή της Μεγάλης Παρασκευής

Τα πουλιά κελαηδούν το όνομά σου φωνάζουν
Κάτω απ' το δέρμα σου το ποτάμι κυλάει ορμητικά
Κάθε Μεγάλη Παρασκευή πέφτει κόκκινη βροχή στην ψυχή σου
Μα έμαθες να περπατάς από παιδί στα σύννεφα

Θυμήσου τις φορές που ήθελες να χάσεις δώρα
Να χάσεις λίγη αγάπη να την βρει ένα παιδί
Κι αν τίποτα δεν έχτισες που έχει αξία για να πουληθεί
Κατάφερες να φτιάξεις μια σφεντόνα

Να έχεις μαζί σου ένα όπλο
Όχι να πολεμήσεις τους κακούς αλλά για να θυμάσαι
Πως τίποτα δεν χάνεται την μνήμη σου αν δεν σβήσεις
Κάποτε θα 'ρθει το ποτάμι να σε βρει να δροσιστείς

Κάθε Μεγάλη Παρασκευή πέφτει κόκκινη βροχή στην ψυχή σου
Βουίζουν μηχανές ο δρόμος τρέχει
Ηλεκτρονικοί εραστές καμένοι στους υπολογιστές
Ιεροί πόλεμοι κι άλλα κόλπα εταιρειών
Κάθε δόγμα στα μάτια το μίσος δυναμώνει

Κοιτάξου στον καθρέπτη και πες εγώ πολέμησα
Πολέμησα να πρασινίσει η γη να μεγαλώσει ο ήλιος
Κι αν ήμουν λίγος οι λίγες μέρες αγάπης που άφησα
Ήταν μεγάλο πράγμα για μένα
Που μεγάλωσα μέσα στα τρύπια μου παπούτσια

μετά την βροχή το δέντρο μεγαλώνει

Χορεύει η πατρίδα ως το πρωί
Με χρυσούς σταυρούς στο μπαλκόνι
Περνάει τους Ευζώνους με ύμνους εθνικούς
Στο καζίνο η ρουλέτα πληρώνει

Τίποτα δεν έχει συμβεί
Μετά την πρώτη κραυγή
Γιατί είναι άδεια η ψυχή της οθόνης
Φοβάμαι τα δάκρυα, φοβάμαι την ελπίδα
Ο πλούτος στο μίσος μεγαλώνει

Αύριο ο ήλιος θα έρθει πρωί
Θα έχει μαζί του τα μάτια μου
Θα έχει μαζί του τα χρώματα
Να ζωγραφίσω μια θάλασσα
Η καρδιά ανάβει απ' το φως

Τίποτα δεν έχει χαθεί κι ας έχει βραχεί
Μετά την βροχή το δέντρο μεγαλώνει
Κι αν τρέχει ο δρόμος μπροστά
Δεν είμαι μηχανή να τον ακολουθώ

τα μάτια του Απρίλη

Τα φιλιά σου άναψαν
Πάλι την καρδιά μου
Έρθε η άνοιξη σε σβήνω

Χελιδόνια έφτασαν
Έπαιξαν στον ήλιο
Μια ανάσταση αφήνω

Τα μάτια
Του Απρίλη τα μάτια
Θα είναι πάντα θυμήσου
Τα δικά μου φιλιά

Έφυγε η θάλασσα
Μακριά απ' το καλοκαίρι
Ρώτησες αν έχασες
Απ' τα ξένα μέρη

Που σε πήγε ο καιρός
Να σε κρύψει απ' το φως
Να ξεχάσεις
Τους πατριώτες ποιητές
Μες τις ψεύτικες γιορτές
Μη γεράσεις

Έτρεχε ο άνεμος
Μαζί με το ποτάμι
Μα το φράγμα έκλεισε
Το νερό να πάρει

Τίποτα δεν άλλαξε
Όλα είναι ίδια
Τα όνειρα πουλήσανε
Μυρίζουν τα σκουπίδια
Και κανένας δεν ρωτά
Που είναι η αγάπη

Τα μάτια
Του Απρίλη τα μάτια
Ποτέ μην ξεχάσεις
Σε θέλω πάντα κοντά

πάνινα κουπιιά

Χάρτινα καράβια έφτιαχνα τα βράδια
Έφτιαχνα και πάνινα κουπιιά
Όταν μεγαλώσω το μηδέν να σπάσω
Και να ταξιδέψω μακριά

Κόκκινα φεγγάρια γέμιζα τους τοίχους
Έσβηνα τους στίχους με φωτιά
Τη σιωπή μην χάσω το όνειρο ξεχάσω
Μείνω κολλημένος στην σκιά

Μα η αγάπη είναι δρόμος
Κανένας νόμος δεν θα στο πει
Η αγάπη πονάει σε φτύνει και γελάει
Δεν έχει διακοπές μονάχα ενοχές

Ο κόσμος αλλάζει κι όλο βουλιάζει
Στο νησί της κατανάλωσης σαπίζει αργά
Μαζεύει λεφτά για να αγοράσει
Το παιδί που έχει χάσει απ' την καρδιά

Μην ακούς συμβουλές μόνος σου εσύ
Με πάνινα κουπιιά φτάνεις στα νησιά
Γιατί είναι Ελλάδα εδώ με φως μαγικό
Αν το πιστέψεις στην φωτιά θα σε δω

όλες οι γάτες της ζωής μου

Θέλω να πω μια συγνώμη
Σε όλες τις γάτες της ζωής μου πριν να φύγω
Μετά να κλείσω κάθε πόρτα της ψυχής μου
Από τα νύχια της αγάπης να ξεφύγω

Από μακριά να τις ακούω που μαλώνουν
Με άλλους γάτους που κοιτάζουνε τον δρόμο
Με τα γατάκια τους τη μέρα να θυμώνουν
Του έρωτα η γρίπη φέρνει πόνο

Θέλω να πω μια συγνώμη
Σε όλες τις γάτες που με βρίζουν γιατί πίνω
Μα στην αυλή οι ποιητές ζούνε για λίγο
Και δραπετεύουν απ' τον έρωτα τον κρύο

Γι' αυτό λοιπόν και ταξιδεύω
Την κάθε χώρα της Ελλάδας να γνωρίσω
Περνάω βουνά και θάλασσα μυρίζω
Μέχρι το κύμα να μου δείξει την ακτή

με το φεγγάρι σκαλωμένο στο αγκίστρι

Με ένα φακό παραπατάω μες την νύχτα
Ψάχνω το δρόμο για την θάλασσα
Με το κεφάλι μου γεμάτο από δίχτυα
Κι από γυναίκες που δεν άγγιξα

Από γυναίκες που μεγάλωναν για βέρες
Μες τα κλειστά τους τα παράθυρα
Με το κορμί τους να γεμίζουν τον καθρέπτη
Για ένα χαμόγελο στην θάλασσα

Με το φεγγάρι σκαλωμένο στο αγκίστρι
Ακούω μόνο την ανάσα μου
Ακούω πάλι τη φωνή σου να μου λέει
Θα ταξιδεύω με τα μάτια μου

Μα εδώ το κύμα με φωνάζει να ακούσω
Τα αηδόνια τα μεσάνυχτα
Θέλει κι αυτό να του θυμίσω
Τους άδειους δρόμους που περπάτησα

Με το φεγγάρι σκαλωμένο στο αγκίστρι
Βλέπω μια βάρκα μες την θάλασσα
Να 'χει μαζί της τα παράθυρα σπασμένα
Και τους καθρέπτες σας που χάλασα

ο τελευταίος της αγάπης πειρατής

Σκαλίζω το χώμα
Χωρίζω απ' τις πέτρες τα όνειρα
Ανθισμένο ποτάμι
Η ψυχή δεν ανήκει στα σώματα

Έτσι δραπετεύω πάλι με τα χρώματα
Απ' την γυάλινη χώρα του «μεγάλου αδελφού»
Στο νησί του κορμιού σου
Την άγρια ψυχή να σκοτώσω
Όσο αγάπη μπορώ να σου δώσω
Για να μην διψάς

Δεν θα έχω μαζί δαχτυλίδια
Ούτε φτερά να πετάξεις
Μια καλύβα όμως μπορεί να μας φτιάξει
Αν μας λυπηθεί
Ο τελευταίος της αγάπης πειρατής

Εργάτης την μέρα
Ετοιμάζω τα χρώματα
Να βάψω μια νύχτα
Το μαύρο της ψυχής μου λευκό

η θάλασσα των ονείρων

Κάποια στιγμή φαντάστηκα πως με κρατούν το χέρι
Μα ήτανε η γάτα μου που ήθελε να παίξει
Πεινούσα και σκεφτόμουνα δεν θα τα καταφέρω
Πολλές βιτρίνες όμορφες μα η πόλη γριά σκλάβα

Κοιμόμουν πάντοτε αργά την νύχτα είχα μάνα
Μα όταν ξυπνούσα έψαχνα αγκαλιά να με ζεστάνει
Πήγαινα πρώτος στη δουλειά με μια ώρα ύπνο
Μα ήταν λίγα τα λεφτά τσιγάρα και κονσέρβες

Το σώμα μου το έκρυβα στα παιδικά μου ρούχα
Πετούσα και χανόμουνα στο φως και στο σκοτάδι
Μάζευα λέξεις στα κρυφά από τασάκια άδεια
Μα δεν γινόμουν ποιητής έλειπε η φωνή μου

Όσα κορίτσια γνώρισα έκλεψα μια στιγμή τους
Τις άδειες σελίδες μου με έρωτα να γεμίσω
Χρώματα απ' τα μάτια τους μέσα μου να κρατήσω
Να μη χαθούν οριστικά τώρα που έχουν φύγει

Κάποια στιγμή ονειρεύτηκα τα μαγικά παπούτσια
Πως τα φοράω και περπατώ στο ορμητικό ποτάμι
Δεν είχα ανάγκη τα υλικά στο μαγικό ταξίδι
Στην θάλασσα των ποιητών διψούσα για να φτάσω

ένα καλό τέλος

Δεν είχα τα κλειδιά
Να ανοίξω την καρδιά σου
Αέρας να περάσει βροχή να δροσιστείς
Δεν είχα ούτε φακό να βρω τα μυστικά σου
Ούτε ήθελες κι εσύ να είμαι πειρατής

Μα θέλω αν με δεις μετά από καιρό
Αλήθεια ή ένα ψέμα να μου πεις
Θα ήτανε αρκετό μονάχα ένα βέλος
Για ένα καλό τέλος

Ένα καλό τέλος για να γίνεις μέλος
Σε κόμματα, τελείες και θαυμαστικά

Δεν είχα θάρρος στη σκηνή
Το σώμα σου να ανάψω
Να μάθεις να μιλάς με τη σιωπή
Δεν είχα ούτε τα λεφτά να φτιάξω
Ένα κλουβί που ήθελες πολύ

πιο όμορφη θάλασσα από εσένα δεν είδα

Λέω μπορώ να περάσω
Στην άλλη όχθη χωρίς να πνιγώ
Μα η βάρκα μου είσαι εσύ και που να πάω
Να κολυμπώ δεν έμαθα σε κρύα νερά

Τρέχω να φτάσω μια σκιά
Να προσπεράσω τον εαυτό μου
Σβήνω και γράφω τα χαρτιά
Σε βλέπω να γελάς στο όνειρό μου

Φωτιά θάλασσα αέρας
Στο τέλος της μέρας
Ένα φιλί προσευχή στη ζωή

Παρ' όλα αυτά έχω παπούτσια δανεικά
Έξω απ' τους δρόμους της ψυχής που με πάνε
Μα όταν τα μάτια μου την θάλασσα κοιτάνε
Σβήνω τον δρόμο αναπνέω για μας

Γράφω αριθμούς υποχρεώσεις
Λογαριασμοί τον ύπνο μου τσιμπάνε
Ξυπνάω σε κοιτάω γιατί να φοβάμαι
Πιο όμορφη «θάλασσα» από εσένα δεν είδα ποτέ

σε αυτούς που με χαμόγελα πούλησαν τον αγώνα

Αδειο το χωριό
Διαβάζει ο δρόμος παραμύθια
Γαβγίζει ένα σκυλί
Φάρος το καφενείο μες την νύχτα

Κοιμάται στο τιμόνι απ' το πρωί
Μα τώρα ο βαρδάρης θα ξυπνήσει
Θα παίξει με τα δέντρα σαν παιδί
Το κρύο του φιλή θα τα χαρίσει

Απόψε κάνει κρύο στην ψυχή
Κι ο παγωμένος ήλιος σε θυμώνει
Μα είσαι δυνατή γιατί είσαι ένα παιδί
Και τα όνειρα ο φόβος δυναμώνει

Τούτη την στιγμή κάνε μια ευχή
Να σπάσει ο καθρέπτης του χειμώνα
Μείνε δυνατή άνοιξε ψυχή
Να περάσει άνοιξη στο σώμα

Ο ήλιος η πατρίδα σου γιατί
Τον ήχο της καρδιά σου ξέρεις τώρα
Νύχτα η πατρίδα τους, σιωπή
Σε αυτούς που αγάπησαν το σώμα σαν εικόνα

Χιλιόμετρα στο χώμα για εμάς
Στους άγριους δρόμους του αιώνα
Κόμματα, αποκόμματα ψευτιάς
Σε αυτούς που με χαμόγελα πούλησαν τον αγώνα

παραδώσου γυμνή

Εδώ τα μάτια μου μαλώνουν με θάλασσες
Εδώ χτυπάω με σφεντόνα αστέρια
Της νύχτας να σπάσω την σιωπή
Να μην παραιτηθώ απ' όσα κυνηγούσα μικρός
Στο φτηνό μην χαλάσω τα όνειρα

Μα εσύ από μακριά θολά πάλι βλέπεις
Σκυλιά στο δωμάτιο την νύχτα που τρέχουν
Με χαπάκια άδειο ύπνο θα έχεις
Γιατί φοβάσαι της αγάπης τον δρόμο

Έλα εδώ μου μιλάει σαν σκλάβο ο άνεμος
Έλα εδώ να ακούσω ξανά
Το ποτάμι που μέσα μου τρέχει
Έλα εδώ με ένα γέλιο σου μόνο για δώρο
Τι άλλο να σου πω
Παραδώσου γυμνή στον έρωτα

Εδώ που καράβια οργώνουν την θάλασσα
Εδώ που μπροστά μου οι γλάροι περνάνε
Όλοι φεύγουν μακριά μα πίσω κοιτάνε
Την πατρίδα με το όμορφο φως

Εδώ ανοίγω τον δρόμο να περάσει ο άνεμος
Εδώ χαρίζω φιλιά στην βροχή να νικήσω τον θάνατο
Μια μέρα ακόμα που δεν πίστεψες στις αγάπης το αθάνατο
Τι άλλο να σου πω
Παραδώσου γυμνή στον έρωτα

ο τελευταίος δρομέας

Βούλιαξε την βάρκα του με τα μυστικά
Ένα ηλιοβασίλεμα έξω απ' το λιμάνι
Ήθελε να κρύψει το όνομά της στον βυθό
Μήπως καταφέρει να την διώξει απ' το μυαλό

Μετά καθώς κολύμπαγε να φτάσει στη ακτή
Έβλεπε τις γάτες να φεύγουν πειραγμένες
Γι' αυτές εκείνος ήτανε μονάχα η τροφή
Οι αγάπες τώρα πια γι' αυτόν κομμένες

Σπάει κουπιά η καλή μοναξιά
Στο άδειο το ποτήρι
Η καλή μοναξιά παλεύει με τα κύματα
Χάνει κερδίζει γίνεται πανηγύρι

Στην αρχή τον μάλωναν όλοι στο χωριό
Κι έλεγαν την βάρκα του δεν έπρεπε να βυθίσει
Γι' αυτόν ήταν πολύτιμη να έχει μια δουλειά
Θα βρει άλλη γυναίκα να αγαπήσει

Μα αυτός μέσα στην ζάλη του στην θάλασσα μιλούσε
Κάθε ποτήρι με κρασί το έκανε φιλί
Κι όταν έφτανε στον βυθό την βάρκα συναντούσε
Η αγάπη του περίμενε εκεί

το καλοκαίρι της άμμου

Άδεια τα χέρια μου δεν έχω δώρα
Μόνο έχω μαζί μου χάρτη για τον δρόμο
Πριν νυχτώσει να βρούμε την θάλασσα
Ένα καλοκαίρι στην άμμο να φτιάξεις

Κι αν δεν φοβάσαι την γαλάζια μητέρα
Μπορείς να πετάξεις λίγες πέτρες στα κύματα
Η σκόνη της ψυχής σου να χαθεί στον αέρα
Να κλάψεις, να γελάσεις ή μόνο να μεθύσεις

Που είναι τα χρώματα που χάριζε ο ήλιος
Μόνο χρώματα βλέπω στους δρόμους των φτωχών
Ένα καλοκαίρι στην άμμο να φτιάξεις
Την θάλασσα μέσα μου των πειρατών

Ένας κόκκινος τοίχος η καρδιά μου
Που τον φτύνουν τις νύχτες περαστικοί
Που πετάνε πέτρες μεθυσμένοι να σπάσουν τη φωνή μου
Μα αντέχει ακόμα στην βροχή

Δεν θα σου δείξω τον δρόμο να τρέξεις
Γιατί δεν ξέρω ο δικό σου δρόμος που πάει
Το παράθυρο να μπεις στην αγάπη
Μόνη πρέπει να το φτιάξεις
Μέσα στα μάτια η φωνή σου να μην τουφεκίζεται

ο άλλος δρόμος που με πάει...

Αν και κουρασμένος απ' τον δρόμο
Μπορούσα να περπατήσω
Μακριά απ' τον εαυτό μου
Τα μάτια μου να καθαρίσουν στον αέρα

Μέρες και νύχτες μάλωνα με την σκόνη
Χωρίς ένα χάρτη που να δείχνει τον δρόμο
Κι όλο ανθρώπους στο δρόμο ρωτούσα
Υπάρχει κάποιος δρόμος που σε σώνει

Κι όλο ρωτούσα
Ο άλλος δρόμος που με πάει...

Έτσι περπατούσα
Σε δάση που είχαν γίνει αυλές
Ανάμεσα σε ανθρώπους με γυάλινες ψυχές
Κι έκαιγα κάθε παλιό στο μυαλό μου

Κι έφτανα στο τέλος εξαντλημένος
Όσπου κατάλαβα το τέλος είναι φόβος
Και τότε είπα στου δρόμου τις φωνές
Ο φόβος είναι όπλο που σκοτώνει

Πέτρες πετούσα μακριά
Έτρεχα να τις πιάσω
Ίδρωνα μέσα στην ερημιά
Τόσο φως πώς να το χάσω

Μα όταν ξυπνούσα ήμουν καλά
Ο ήλιος αν είχε βγει το πρωί
Αν χόρευε στα μάτια μου η βροχή
Ήμουν καλά γιατί απάντηση για μένα είχα βρει
Ο άλλος δρόμος στην αγάπη με πάει

τα όνειρα δεν ζούνε με το σώμα

Μεγάλωσα σε ένα χωριό
Κοντά στον Αξιό
Περπάτησα μακριά μα κράτησε νερό
Για πάντα η ψυχή μου

Κι ακόμη όταν έχασα
Πατέρα και χωριό
Ο ποταμός με φώναζε
Να αντέξω κι άλλον δρόμο

Γι' αυτό κι εσύ μην με ρωτάς
Τι πρέπει για να κάνεις
Κοίτα να βρεις μια ρίζα στην καρδιά
Αλλιώς τα όνειρά σου χάνεις

Θα γίνεις ίδιους με αυτούς
Που προσαρμόζονται στο χρώμα
Τους ηθικούς της μέρας διπλανούς
Αυτούς που ζούνε μόνο με το σώμα

Στις πόλεις που με ρώταγαν
Πως γίνεται φωτιά
Το άγριο θολό ποτάμι
Στην λεωφόρο των αθώων τις άφηνα φιλιά
Να ξεδιψάσουν με τα φώτα το σκοτάδι

εξορισμένος ποιητής

Σε ένα έρημο νησί
Καίω την νύχτα με τσιγάρα
Εξορισμένος ποιητής
Που δεν αθώωσε κανένα με κερι

Μοιάζω με ανήλικο παιδί
Που το αφήσανε στο δρόμο τον χειμώνα
Μέσα στην κρύα την βροχή
Να δυναμώσει η ψυχή του και το σώμα

Βλέπω τον ήλιο που βουτά
Κόκκινη θάλασσα το αίμα μου στο σώμα
Σαν του φιλιού σου την φωτιά
Που μου θυμίζει ένα λάθος μου ακόμα

Κάτω απ' τα αστέρια η φωτιά
Καίει το μέλλον, το παρόν μα και τον φόβο
Γιατί η ζωή είναι μικρή
Και δεν πετιέται σε συμβάσεις για έναν ρόλο

Μοιάζω με αδέσποτο σκυλί
Που παρατάει το καλοκαίρι του στο χώμα
Για να φυλάξει την τροφή
Απ' τους προφήτες που αγάπησαν το σώμα

Εξορισμένος ποιητής
Απ' την αγάπη την δική σου για το μέλλον
Σπάω την νύχτα με σφυρί
Όλες τις πέτρες της ψυχής που κρύβουν μίσος

όμως εγώ δεν μπορώ να σε αφήσω

Κοιτάζω μια βάρκα στα μάτια σου
Που ταξιδεύει σε κύματα αφρισμένα ξανά
Κανείς δεν ήρθε να σου πει που είναι στεριά
Το δάκρυ το δέρμα σου καίει

Δεν έχω κουπιά να σου δώσω
Ούτε πανιά να πετάξεις ψηλά
Μονάχα λίγο μαύρο προσπαθώ να σκοτώσω
Για να περάσεις τον χειμώνα ξανά

Όμως εγώ δεν μπορώ να σε αφήσω
Μέσα στη σκόνη του μυαλού σου
Να παλεύεις μόνη
Σαν χαρτί να σε κάψω να σκορπίσω τις στάχτες σου

Δεν μπορώ να σε αφήσω
Γιατί ήταν λίγο το σώμα σου
Λίγη η ανάσα σου
Λίγο το αίμα σου
Και θέλω περισσότερα από σένα να ζήσω

ο δρόμος αγοράζει τα παραμύθια

Στη λίμνη διαβάζεις
Της ζωής μου τα ταξίδια
Τον ήλιο που αφήνω
Να ξυπνήσει το παιδί

Παλιά ονειρευόμουν
Ένα μόνο ταξίδι
Να γνωρίσω τα χρώματα
Από μια ξένη γη

Όμως ο δρόμος
Για κάποιους γίνεται παιγνίδι
Πατρίδα τους είναι
Ολόκληρη η γη

Μα ο δρόμος αν κλείσει
Αγοράζει τα παραμύθια
Η σκόνη του σκεπάζει
Για πάντα την ψυχή

Τα νύχια του ο φόβος
Στα μάτια θα σου αφήσει
Μαζί του θα ζήσεις
Θα χάσεις το παιδί

το μέλλον θα σε περιμένει...

Τώρα κοιμήσου κι όταν ξυπνήσεις το πρωί
Το σώμα σου θα παραδώσεις
Γιατί υπάρχει ζήτηση για ανταλλακτικά
Και πρέπει κάποιους τώρα να τους σώσεις

Τώρα κοιμήσου γιατί κουράστηκες πολύ
Πηγαίνοντας μια μπροστά και μια πίσω
Κάνοντας το πιστό σκυλί στα αφεντικά
Αφού δεν σου το είπαν φυσικά
Το σώμα σου πως πρέπει να το παραδώσεις

Τώρα κοιμήσου κι όταν ξυπνήσεις το πρωί
Θα είσαι μόνος στην αυλή με ένα όπλο να σε σημαδεύει
Θα ναρκωθείς στην πρώτη τουφεκιά
Την ώρα που η θάλασσα απ' τα μάτια μου θα βγαίνει

Τώρα κοιμήσου θα γίνεις όμορφο ανταλλακτικό
Θα ταξιδεύεις στον ωκεανό
Κι αν είσαι λίγο τυχερός
Θα είσαι ο ευνούχος του μονάρχη

Τώρα κοιμήσου κι όταν ξυπνήσεις το πρωί
Το μέλλον θα σε περιμένει...

αυτό αξίζει μόνο

Την νύχτα που ήρθες να με βρεις
Είχα αστέρια για να δεις
Μα κοίταζες τον δρόμο

Έπαιζες με το κινητό
Είχες στα μάτια σου κενό
Ήρθες να μου αφήσεις πόνο

Κάποτε θα' ρθεις να με βρεις
Τα ξημερώματα να πεις
Το σώμα μου διψάει
Για έρωτα αληθινό
Για το φιλί σου το καυτό
Το ψεύτικο πονάει

Την νύχτα που έμαθες να ζεις
Στέλνεις μηνύματα γραπτά
Να μου γνωρίσεις

Μα εγώ δεν νοιάζομαι γι' αυτό
Να κολυμπάω στο ποτό
Στον άδειο δρόμο
Γιατί η αγάπη είναι εδώ
Κι αυτό αξίζει μόνο

τα χάρτινα παπούτσια του αγγέλου

Τα μάτια σου μια θάλασσα αφρισμένη
Μες τον βυθό τους με καλούν να δροσιστώ
Μα έχεις γεμίσει με αλάτι την ψυχή σου
Και απ' το ποτήρι σου απόψε δεν θα πιώ

Τα χέρια σου σφιχτά με αγκαλιάζουν
Και στα μακριά σου τα μαλλιά ζητάς να τυλιχτώ
Μες την σκιά σου όλοι οι δρόμοι να με χάσουν
Να κλείσω την φωνή και να σωθώ

Μα τα όνειρά φοβάμαι πως θα σπάσουν
Αν με τυλίξεις σαν χαρτί
Θα περιμένω εντολή απ' την μαμά και τον μπαμπά σου
Πότε η άνοιξη θα 'ρθεί

Μετά θα μου ζητούν να μπω στο κόμμα
Για να κερδίζεις μια μικρή προαγωγή
Και περισσότερα ακόμα
Να αντιγράψω αυτούς που έχω σιχαθεί

Μη στέκεσαι στην πόρτα οργισμένη
Ο πυρετός για σένα ήταν προσευχή
Ακίνητος κανείς νέος δεν μένει
Αφού εκεί έξω τρέχει με τα πόδια η ζωή

Όλοι οι δρόμοι με φωνάζουν
Βάλε τα κόκκινα παπούτσια του δρομέα
Περπάτα μες την άμμο είναι ωραία
Ο έρωτας σαν άνεμος περνά

Όλοι οι δρόμοι με φωνάζουν
Βάλε τα λόγια το τραγούδι ξεκινά
Τα σώματα κουράζονται και χάνουν
Αν δεν φωνάξει η ψυχή απ' τα βουνά

ένα καλοκαίρι καρφωμένο στο μάγουλο

Πατάει στις μύτες των ποδιών της
Και στον αέρα κολυμπάει
Σχεδιάζει χάρτινα πιστόλια
Και μια σφαίρα που χτυπάει

Μου λέει πως με αγαπάει
Αν θα χαθώ πολύ θα κλάψει
Μετά απλά θα με ξεχάσει
Κάθε φιλί μου θα το κάψει

Εγώ απλώνω τα εργαλεία
Φτιάχνω τραγούδια από χώμα
Της τα χαρίζω σαν παιγνίδια
Μα αυτή επιμένει να γελάει

Με ένα καλοκαίρι καρφωμένο στο μάγουλο
Ακόμη ελπίζω
Πως όταν κλείσει για καλά η πληγή
Θα πιστεύω σε αυτό που εγώ χτίζω

Πατάει στις μύτες των ποδιών της
Και στον αέρα κολυμπάει
Βασιλική ονόμασα την σφαίρα
Μα κάπου-κάπου το ξεχνάω

Μου λέει πως με αγαπάει
Πως είμαι ελεύθερος να φύγω
Κι εγώ ανοίγω μια πόρτα
Με ένα καλοκαίρι καρφωμένο στο μάγουλο
Ακόμη ελπίζω

η κόρη του βοριά

Τρέχει ξανά πίσω απ' το φεγγάρι
Παίζει ξανά την κόρη του βοριά
Αλλάζει μάτια κάθε καλοκαίρι
Τα αστέρια βλέπει και γελά

Ξέρει να τρέχει πίσω απ' τον νόμο
Μιλάει για δρόμο, φως κι ομορφιά
Ακούει καλά φωνές στην άμμο
Παίζει ξανά την κόρη του βοριά

Τρέχει, τρέχει μα πουθενά δεν φτάνει
Τρέχει, τρέχει και στο μηδέν γυρνά
Γιατί ποτέ το κύμα δεν την φτάνει
Κι αυτή η θάλασσα δεν ξέρει να αγαπά

Τρώει τα νύχια της μέσα στην νύχτα
Κοιτά το φεγγάρι μέχρι να χαθεί
Κι όταν χορτάσει απ' την κρύα αγάπη
Λέει στον ήλιο να την λυπηθεί

Τρέχει ξανά πίσω για συγγνώμη
Ανάβει κεριά σε άγαλμα χρυσό
Τρέχει ξανά να ψάξει νερό
Μα δεν φορά τα δικά της τα μάτια

Τρέχει, τρέχει μα πουθενά δεν φτάνει
Τρέχει, τρέχει μα ο δρόμος την περνά
Ίσως μια φορά όταν θα βρέχει
Το ποτάμι μέσα της να αρχίσει να κυλά

το μαύρο να καεί με έρωτα

Μονάχος δεν μπορώ
Τον λαβύρινθο της ζωής να περάσω
Γι' αυτό από εσένα ζητώ
Μια αόρατη κλωστή στον λαβύρινθο μη χαθώ

Ακόμη κι αν μπορώ
Ένα αστέρι να δω όταν πέφτει
Αυτό που θα ζητάω από σένα
Είναι αγάπη να μπορώ να το πιάσω

Να βάλεις φωτιά στην ψυχή
Τα μάτια να ανάψουν
Φωτιά στη ψυχή, φωτιά στο σώμα
Το μαύρο να καεί με έρωτα

Είναι ώρα να πετάξω τη σκόνη απ' τα μάτια
Το μαύρο να γίνει κομμάτια
Φωτιά στη ψυχή, φωτιά και στο σώμα
Τα μάτια να ανάψουν

Ακόμη κι αν μπορώ να κερδίσω
Ας χάσω για την αγάπη
Μια ήττα τέτοια φέρνει φως στο μονοπάτι
Ας χάσω για την αγάπη το μαύρο θα καεί στον έρωτα

Τι θέλεις να χάσεις για να ξεχάσεις

Κανείς δεν σου είπε πως
Εδώ μια πέτρα μπορεί να γίνει χρυσός
Εδώ μια θάλασσα μπορεί να χτιστεί
Κι η αγάπη πάντα θα αργεί

Τι θέλεις να χάσεις για να ξεχάσεις
Αυτό που έχασες και την ψυχή σου γρατσουνά
Βγάλε τα παπούτσια τρέξε μόνος
Εσύ είσαι η στάση εσύ είσαι κι ο δρόμος

Κανείς δεν σου έμαθε πως
Στην πόλη αυτή η αγάπη πάντα θα αργεί
Κι αν ποτέ δεν φανεί ή φτάσει κρύα
θα φταις εσύ που δεν άνοιξες τα παράθυρα

Το καλοκαίρι φεύγει ο κόσμος
Αυτοκίνητα γαυγίζουν σαν σκυλιά
Κάπου μακριά η πόλη θα έχει
Τον θόρυβο αγκαλιά

Πάλι πρωί τρέχει ο δρόμος
Η πόλη διψάει για φως
Περιμένεις μόνος την αγάπη να φτάσει
Τα μάτια σου έχει σπάσει ο καπνός

το δικό σου καλοκαίρι

Δεν θα σου δώσω διαδρομή
Για μια καλύτερη ζωή
Ο δρόμος μόνος θα σε βρει
Την γεύση της ζωής να σου χαρίσει

Ούτε θα πάρω το κλειδί
Να ανοίξω πόρτες στη ζωή να περπατήσεις
Γιατί σου δείχνω το πρωί
Απ' το παράθυρο τον ήλιο
Να αγαπήσεις το δικό σου καλοκαίρι

Πήγαινε μόνος σου μπροστά
Μάτια μου θάλασσα και φως
Μα κοίτα πίσω
Αυτούς που ανέβηκαν ψηλά
Και καήκαν σαν τα χαρτιά για λίγο ίσκιο

Δεν θα σου μάθω να κρατάς
Στα μάτια χώμα απ' τον φόβο
Ούτε τις νύχτες να μετράς
Τα βήματα για έναν ρόλο

Γιατί έχεις μάθει για καλά
Όρθιος να αντέχεις στην φωτιά
Κανείς να μην σου κλέψει
Το δικό σου καλοκαίρι

θάλασσα Ομόνοιας

Περνούσαν οι Νοέμβρηδες από την Πατησίων
Φωνάζανε συνθήματα στην θάλασσα Ομόνοιας
Τα πόδια τους ξυπόλυτα μέσα στα δακρυγόνα
Γέμισαν με ελπίδα την καρδιά

Χτυπούσαν τα παράθυρα μα θάλασσα δεν άνοιγε
Ο άνεμος έπαιρνε τα συνθήματα μακριά
Κι όσο περνούσε ο θυμός και τα μαλλιά αρπίζανε
Τα λιώσαν οι Δεκέμβρηδες σαν να ήταν παγωτά

Σε άγνωστα μέρη περπατώ
Το καλοκαίρι κράτα
Στα μάτια σου για μένα
Χειμώνας είναι εδώ
Ότι ονειρεύτηκα παιδί ποτέ να μην ξεχάσω
Ο έρωτας φωτιά για την ψυχή

Όσο περνούσε ο καιρός κάποιιο γνωστοί χαθήκανε
Κάθισαν στις καρέκλες τους και μέτραγαν τα λόγια
Που πήγαν οι Νοέμβρηδες ποτέ τους δεν μου είπανε
Κοιτούσαν να χαλάσουν τα ρολόγια

Κι έτσι το μαύρο απλώθηκε μακριά ως την Σαλονίκη
Σε κάμπους, σε λιμάνια, σε χωριά
Και οι φοιτητές ξεχάστηκαν στο απλήρωτο το νοίκι
Οι βάρβαροι επιστρέψανε ξανά

Σε άγνωστα μέρη περπατώ
Πεθαίνω για μια μέρα
Σηκώνομαι κι αναζητάω τον θεό
Που πήγαν οι Νοέμβρηδες ποτέ δεν το ρωτάω
Τα μάτια τους γνωρίζω αν τα δω

την αγάπη σαν ζητιάνα αναγνωρίζει ο νόμος

Πως να δεις καθαρά πώς να περάσει ο φόβος
Την αγάπη σαν ζητιάνα αναγνωρίζει ο νόμος
Βρες ένα σώμα λοιπόν να περάσεις την νύχτα
Κι όταν βαρεθείς το πετάς με μια καληνύχτα

Την πρώτη φορά η καρδιά θα πονά
Όταν έχουν γεμίσει τα μάτια σου χώμα
Μα συνηθίζεις σιγά- σιγά να βλέπεις θολά
Σαν κομπάρσος σε στημένο αγώνα

Όμως εγώ είμαι ο χαμένος του δρόμου
Ο Έλληνας ξένος
Που δεν γνωρίζει καθόλου αγγλικά
Και τον λυπάται κάθε πολιτισμένος

Γι' αυτό λοιπόν θα σας πω να κόβεται την γλώσσα
Σε αυτούς που μιλούν με το σώμα
Κι αν είναι γυναίκες ή παιδιά η ποινή
Να είναι πιο βαριά ακόμα

Μιλούν στους διαδρόμους σιγά
Μα εγώ προσπαθώ
Τον εαυτό μου να προσπεράσω
Πίσω την σκιά μου να αφήσω χωρίς να κρυφτώ
Κι αν λένε θα σβήσω απλά θα κερδίσω

Απλά για να πω σε όποιον μιλάει με το σώμα
Αυτή την παρέλαση μην σου την κλέψει ο χρόνος
Μην είσαι πελάτης κανενός γιατί είσαι μόνος
Την αγάπη σαν ζητιάνα αναγνωρίζει ο νόμος

το νησί αμνησίας

Την ώρα που το φως κυλάει
Μέσα στο αίμα
Ποτάμι ακίνητο η ψυχή
Θολό το βλέμμα

Με απορία σε κοιτώ χαμένο παιγνίδι
Τι άλλο ψέμα να σου πω τα είπα όλα είδη
Μα κράτησε στην μνήμη σου αυτό όταν πίνεις και μιλάς στο κενό
Ποιος θα σου κάνει έρωτα να καθαρίζεις την ψυχή

Πρόσεχε μην μιλάς πολύ
Για μένα αυτό δεν ήταν ένα κάποιο ταξίδι
Οι κύκλωτες ήταν πολλοί
Στο νησί αμνησίας

Την ώρα που ρωτάς ξανά
Που πάει τώρα ο δρόμος
Αν είναι βαρετή η σιωπή
Όταν κάποιος μένει μόνος

Δεν έχω τίποτα να πω δεν έχω φωνή
Κάτι στιχάκια μονάχα
Βρεγμένα στις τσέπες
Που ψάχνουν μουσική

Μα κράτησε στην μνήμη σου αυτό
Όταν πίνεις και μιλάς στο κενό
Ποιος θα σου κάνει έρωτα
Να καθαρίζεις την ψυχή

τα μαγικά παπούτσια

Αφήνεις το φεγγάρι να με σπάσει
Άδειο ποτήρι που η νύχτα το κερνά
Μάτια καρφιά που έχουνε σκουριάσει
Να κυνηγάνε κάθε μέρα τα λεφτά

Φοράω τα μαγικά παπούτσια και σε ψάχνω
Μες της Αθήνας την μεγάλη μοναξιά
Χτυπάω κουδούνια και με βρίζουν
Ακούω σειρήνες από περιπολικά

Ποιος θα σου δώσει ένα φιλί
Αν πας να κλάψεις
Ποιος θα σου δώσει αγκαλιά
Για να σωθείς

Ποιος θα σου ράψει τα φτερά
Για να πετάξεις
Ποιος θα σου δώσει τον φακό
Να μην χαθείς

Φοράω τα μαγικά παπούτσια να πετάξω
Μακριά από νόμους κι αστυνόμους μοναξιάς
Ανάβω μια φωτιά τον ύπνο σου να κάψω
Μήπως αρχίσεις μες το φως να περπατάς

γυάλινα σύννεφα

Τρέχεις μπροστά για πρώτη φορά
Η ομίχλη κρύβει το σώμα
Βλέπω θολά φεύγεις μακριά
Μα είσαι εδώ μαζί μου ακόμα
Γυάλινα σύννεφα
Στα Γιάννινα ο δρόμος σε πάει

Μάθε κι εκεί να περπατάς
Όπως έμαθες μαζί μου
Κάθε νησί έχει αγκαλιά
Κι αγαπάει όσους δίνουν
Γυάλινα σύννεφα
Η αγάπη χιλιόμετρα πάει

Πήγες λοιπόν στα Γιάννινα
Γιατρός για να σπουδάσεις
Μα μες της λίμνης τα νερά
Την μουσική μην χάσεις

Η θάλασσα στα μάτια σου
Να μην γεμίζει αίμα
Μα αλάτι απ' τα κύματα
Που δεν αντέχουν ψέμα
Γυάλινα σύννεφα
Ένα αστέρι απόψε σας σπάει

Κοίταξε αυτούς που χάθηκαν
Μες τον καθρέπτη μόνοι
Και την ζωή τους ξόδεψαν
Με γκάζια στο τιμόνι

Ποτέ τους δεν αγγίξανε
Τον έρωτα που καίει
Μόνο υπάλληλοι έγιναν
Και δυστυχώς χυδαίοι
Γυάλινα σύννεφα
Η αγάπη τα σύνορα σπάει

Τώρα λοιπόν στα Γιάννινα
Απ' την βροχή μην χάσεις
Ανοιξε απλά τα μικρά σου φτερά
Υπάρχουν κοντά σου κορυφές να τις φτάσεις

Γι' αυτό σου λέω για μια ακόμα φορά
Τον τελευταίο σου καθρέπτη να σπάσεις
Να μην προσκυνάς το δυνατό
Απ' το αδύναμο την αγάπη θα μάθεις
Γυάλινα σύννεφα
Χελιδόνι η καρδιά μου πετάει

τα χάρτινα σπίτια

Χειμώνιασε κι η νύχτα δεν περνάει
Τα δίχτυα της αγάπης είναι αόρατα
Η μνήμη σαν κουνούπι με τσιμπάει
Ταξίδια με φιλιά που έχουν ονόματα

Ανοίγω τα παράθυρα να τρέξουν
Τα ακίνητα ποτάμια ως το αίμα σου
Κοιτάζω τα καράβια που σαλπάρουν
Και φέρνω στο μυαλό μου κάθε ψέμα σου

Ελπίζω όταν βρεις το καλοκαίρι
Η θάλασσα στα μάτια σου να φαίνεται
Να κόψεις κάθε πρέπεια με μαχαίρι
Η ψεύτικη ζωή να μην αντέχεται

Την σκόνη απ' τα χρόνια να μην βλέπεις
Τα χάρτινα τα σπίτια σου που καίγονται
Σε άγνωστα λιμάνια να με ψάχνεις
Να καίω τα όνειρά μου όσα καίγονται

Ξημέρωσε κι ο δρόμος μεθυσμένος
Φωτοτυπίες ζωντανές με αυτοκίνητα
Για τώρα ο θεός είναι κλεισμένος
Από εταιρείες που τυπώνουν εικονίσματα

το δακτυλίδι της ελευθερίας

Κάποτε θα κρατήσω ένα σύννεφο στα χέρια
Κάθε σταγόνα πάνω σου να πέφτει
Θα είμαι η καλημέρα στον καθρέπτη
Ο δρόμος στα μάτια σου να μεγαλώνει

Κάποτε θα γίνω η σκόνη στην καρδιά σου
Πίσω στην θάλασσα να τρέχεις Κυριακή
Κύμα στα κόκκινα νερά που μοιάζει με φωνή
Την ώρα που ο ήλιος δύει να σε έχω αγκαλιά

Ίσως να γίνουν πιο πράσινα τα μάτια σου
Στον χωματόδρομο κάτω απ' το φεγγάρι
Γιατί η αγάπη επιστρέφει πάντοτε σαν σκόνη
Ξυπόλυτη και μόνη για να είναι αληθινή

Μα τώρα εδώ φοβάμαι τα χιλιόμετρα τα άγρια
Στα βουνά της ελευθερίας τα σκοτάδια
Τα χρώματα των θεατών που σε χειροκροτούν
Τα γυαλισμένα όπλα στα χέρια τους
Έτοιμα να χτυπήσουν όσους διαφωνούν

Φοβάμαι αυτούς που δίπλα σε σταυρούς μιλούν για δημοκρατία
Αυτούς που ετοιμάζουν πόλεμο για να κερδίσει η εταιρεία
Φοβάμαι αυτούς που σπάνε το φως και την θάλασσα σε κομμάτια
Το αιώνιο να πουληθεί σε τιμή ευκαιρίας σε παλάτια

Αν και το ξέρω πως είναι λάθος να φοβάμαι
Αυτούς που τον θάνατο κουβαλάνε στο αίμα
Γιατί οι κραυγές τους είναι δώρο για μένα
Να καταλάβω πως η μόνη αλήθεια είναι τα όνειρα
Να κρατηθώ καθαρός μες τα λασπόνερα

Κάποτε στα δικά μου παπούτσια
Θα βρεις ένα ποτάμι που τρέχει στην θάλασσα
Αυτό το ποτάμι είναι το αίμα, το αίμα μας
Αν θα φορέσεις το δακτυλίδι της ελευθερίας θα το θυμηθείς

κάθε χαμόγελο ξένο

Φώναζαν τα μεγάφωνα την νύχτα
Ο κύριος βουλευτής μεθαύριο θα μιλήσει
Να μαζευτούμε όλοι στην πλατεία
Είναι ο άνθρωπος που θα μας βοηθήσει

Και τρέχαν οι αγρότες ιδρωμένοι
Από νωρίς να πιάσουν πρώτη θέση
Να έχουν κάποιο μέσον τα παιδιά τους
Γιατί έτσι είναι ο κόσμος δεν αλλάζει

Φώναζαν κομματάρχες στην πλατεία
Ο βουλευτής μας έχει τώρα φτύσει
Θα βρούμε έναν άλλον ικανό
Την ψήφο μας να σεβαστεί
Και σίγουρα αυτός θα βοηθήσει

Μα τα δικά μου μάτια είχαν πάρει φωτιά
Καθώς μεγάλωνα στου δρόμου τον φόβο
Κι είπα θα φύγω μακριά από εδώ
Σε μια θάλασσα ανοιχτή να κολυμπήσω

Καλύτερα να κλάψω λίγες φορές
Να κάψω το μυαλό μου, να πεινάσω
Παρά να περιμένω κάθε μέρα μια αόρατη σφαίρα
Την βροχή να με φτύνει σαν νεκρό

Κανείς δεν μου είπε μείνε εδώ
Κανείς δεν με ρώτησε που θέλω να πάω
Κι έτσι ελεύθερος μέσα στο τρένο
Αγάπησα κάθε χαμόγελο ξένο

στρατιώτης σοκολάτας

Γυρίζω μες την σκόνη τα ίχνη σου να βρω
Μια μέρα ακόμα που η σιωπή σου καίει το αίμα
Αυτό το καλοκαίρι δεν είναι για γιορτή
Είναι να φτάσεις πιο ψηλά ή να χαθείς στο ψέμα

Ανοίγω τα παράθυρα να τυλιχτώ στο φως
Μια μέρα ακόμα που η σιωπή σου με τρομάζει
Περνάει ανάμεσά μας ακόμη ο ποταμός
Λεύκες κι αναχώματα και η σιωπή να στάζει

Αν με ρωτήσεις κάποτε τι ήμουνα εγώ
Τι έγιναν οι γέφυρες που ήθελες να φτιάξω
Θα σου απαντούσα βιαστικά δεν είμαι το καλό
Κι εσύ απλά θα πίστευες πως ήθελα να χάσω

Τα μάτια σου στο φως ήταν να δω
Μα εσύ κλειδώθηκες σε σκουριασμένο τρένο
Στρατιώτης σοκολάτας στον ήλιο τον καυτό
Δεν έχω τίποτα να πω θα περιμένω

τα κοστούμια που κλαίνε

Μην ξυπνάς το παιδί μες την νύχτα
Μείναμε μόνοι κι εσύ χαμογέλα
Φτιάξε ένα όνειρο στο μαξιλάρι του να βρει
Το πρωί στην ομίχλη τις λίμνης

Μην κοιτάς την βροχή και θυμώνεις
Έλα ξανά με την τρύπια ομπρέλα
Μέσα στην λάσπη να ανοίξουμε δρόμο
Να αλλάξουμε μάτια για πρώτη φορά

Αφού κανείς εδώ δεν θα πει καλημέρα
Κανείς θα πει γίνεται πόλεμος
Άγνωστες πόλεις θα καίγονται λίγο ποιο πέρα
Και οι πρόσφυγες θα μοιάζουν πληγή

Μα μην φοβάσαι αυτούς που φωνάζουν
Για να σε σπάσουν και δηλώνουν θεοί
Διώξ' τους μακριά κι όρθια στάσου
Κάτω απ' τον ήλιο θα μοιάζεις θεά

Αφού κανείς εδώ δεν θα πει καλημέρα
Άκουσε τώρα στην ψυχή σου την βροχή
Σπάσε μονάχη με πέτρες ένα όπλο
Κάποιος φτωχός απόψε να σωθεί

Και μην ακούς τα κοστούμια που κλαίνε
Μέρα και νύχτα στο κρύο γυαλί
Ότι τελειώνει αρχίζει αύριο από εσένα
Σε μια πατρίδα που διψάει για φιλί

γυμνή θεά

Μοιάζω με άδειο κουτί που το κλωτσάει ο δρόμος
Που το αρπάζει ο αέρας το πετάει μακριά
Με κυνηγάει η βροχή κι ο χρόνος
Μα έχω στα μάτια την δική μου φωτιά

Έχω για σπίτι μια γραμμένη σελίδα
Που έχει ήλιο, νερό και φωτιά
Κι αν μοιάζω με άδειο κουτί δεν πειράζει
Έχω αφήσει το μέλλον στα δικά σου σκαλιά

Πώς να γυρίζω χιλιόμετρα πίσω
Σε ποιόν να μιλήσω και τι να πω
Γυμνή θεά θα κρυφτώ σε χαρτιά να με φιλήσεις
Θα γίνω τραγούδι να το λες ψιθυριστά

Μοιάζω με όνειρο άδειο που το δέρνει ο ήλιος
Που κάθε χαστούκι στην σιωπή το γυρνά
Με κυνηγάνε σκυλιά στην πλατεία
Μα έχω ασπίδα την δική μου φωτιά

Γυρίζω στους δρόμους διαβάζω τους μόνους
Που τρέχουν τις νύχτες μα δεν παν' πουθενά
Με κυνηγάνε οι κόρνες του νόμου
Μυρίζει βροχή γυμνή θεά είσαι μακριά

έξω απ' την πόρτα του θανάτου

Κλάψε όσο μπορείς περισσότερο
Πιες μέχρι την πόρτα του θανάτου
Φτάσε αν θέλεις στο τίποτα ακίνητος
Αυτό που σε καίει άφησέ το να σε κάψει
Μετά από αυτό θα είναι εύκολο να περπατήσεις
Αν καταφέρεις όρθιος να σηκωθείς

Κάψε ότι μπορείς να κάψεις που σε καίει
Άλλαξε τα μάτια κρυφά στον δρόμο
Πλήρωσε ότι είναι να πληρώσεις για να ελευθερωθείς
Η ταύτιση στις φωνές του όχλου είναι απαραίτητη
Και μην βάζεις σύνορα στην θάλασσα γιατί χαλάς τα όνειρα

Γράψε στον καθρέπτη σου:
«Ότι με πληρώνει κάποια στιγμή θα με σκοτώσει
με τις αλυσίδες του
Τίποτε δεν είναι καλύτερο
Από το να μην πληρώνομαι για τίποτα
Η τέχνη με σώζει απ' την σκόνη
Είναι το καλύτερο φάρμακο για το αίμα μου»
Καθάρισε τον καθρέπτη και μετά κρύψε τα λόγια στην καρδιά

Φτιάξει μια καλύβα μικρή
Να ξαποστάσει ο ζητιάνος όταν βρέχει
Ο έρωτας έχει φωνή που την ακούς μόνο εσύ
Η πίστη στα χρήματα είναι η άρνηση της αθανασίας
Θυμήσου, ένα σώμα έχει λιγότερη μοναξιά από δυο κρύα σώματα

Μην ακούς τις φωνές του δρόμου
Η αντιγραφή της ζωής είναι το δικό σου τέλος
Με ενδιάμεσες διαφημίσεις μοναξιάς
Μετά από αυτό θα είναι εύκολο να αγαπήσεις

η τελευταία αγάπη είναι πάντα η πρώτη

Όσο περνάνε τα χρόνια οι μάγοι με τα δώρα
Δεν λένε στην αυλή μου να φανούν
Έτσι φτιάχνω ένα ποτάμι δικό μου
Οι άγγελοι την θάλασσα να βρουν

Μα είναι δύσκολο πολύ αυτό το ξέρεις
Να σκάβω κάθε μέρα
Είναι δύσκολο τα χείλη μου
Το χώμα να αγαπήσουν μια μέρα
Σαν να ήτανε το σώμα σου

Μα είναι δύσκολο στα μάτια μου να έχω
Συνέχεια ένα μαχαίρι για τον θάνατο
Είναι δύσκολο να πολεμάω με έναν ίσκιο
Κι ιδρωμένος να μιλάω στην σιωπή σου

Γιατί εγώ ήθελα πάντα να είσαι καλά
Να βρεις μια όμορφη θάλασσα το πρωί στον κήπο σου
Τα μάτια σου να γεμίζουν χρώματα και πουλιά
Μέσα στο φως να γεννηθείς ξανά

Γιατί εγώ ήθελα πάντα να είσαι καλά
Να βρεις έναν όμορφο ήλιο
Κι αν ξετυλίγεις τώρα μια αόρατη κλωστή
Να ανάψει ο φάρος που έχει μέσα σου σβήσει

Μα όσο περνάνε τα χρόνια πρέπει να βάλω στο νερό
Τα τρύπια παπούτσια του ιππότη
Να πίνω μπίρες μαζί σου στην πανσέληνο
Η τελευταία αγάπη είναι πάντα η πρώτη

καμένη πόλη

Ουρλιάζουν μεθυσμένα αυτοκίνητα
Τρομάζω απ' τις φυλές του τέλους
Ζω σε μια καμένη πόλη
Που κάτω απ' τις στάχτες της θα βρεις αγγέλους

Μοιράζουνε αέρα κι ακίνητα
Και στήνουμε χορούς πετυχημένους
Λατρεύουνε να χτίζουνε τα σύνορα
Να μην περάσει ο θεός κουρελιασμένος

Ζω σε μια καμένη πόλη
Με καρφωμένα τα παράθυρα
Μη με ρωτάς γιατί αδειάζει η χώρα
Κοίτα την πόλη σου
Ξέρεις γιατί

Στην άκρη σκάβουνε το χώμα οι εργάτες
Τα μάτια μου σκεπάζουν κι αποχωρούν
Γυρίζουν πίσω κατουράνε σαν πελάτες
Χαμογελάνε πριν τις μπίρες τους να πιούν

Ζω σε μια καμένη πόλη
Μα κάτω απ' τις στάχτες της θα βρεις αγγέλους
Που δεν πετάνε πια γιατί είναι φοβισμένοι
Αφού στην πόλη αυτή το φως πυροβολούν

Ζω σε μια καμένη πόλη με ιερούς πολεμιστές
Που φαρμακώνουν κάθε μέρα τις ψυχές
Μη με ρωτάς γιατί αδειάζει η χώρα
Κοίτα την πόλη σου
Ξέρεις γιατί

τα μάτια των σκιάχτρων

Νύχτα της Λαμίας ουρλιαχτό
Τρυπάει τους τοίχους
Τα βήματά μου σβήνω να κρυφτώ
Τίποτα όμως δεν μπορώ να καταφέρω
Θα προδοθώ από τους σίχους
Από τα τραγούδια μου

Η πιο μεγάλη νύχτα μου ζητάει να δω
Το καρφωμένο μου σώμα στον σταυρό του ευρώ
Και να της παραδώσω τα μάτια μου
Γι' αυτό κι εγώ αφήνω τα μάτια στους χαμένους του δρόμου
Να κρυφτούν μαζί τους στην βροχή
Άλλοτε γελαστός, άλλοτε τραυματισμένος από ερώτα

Νύχτα της Λαμίας ουρλιαχτό
Ακούγεται απ' το κάστρο
Μέχρι να σβήσει μέσα μου
Κάθε ψεύτικο άστρο
Τις νύχτας οι φωνές θα είναι η καλύτερη πέτρα
Που έχω επιστέψει στην θάλασσα

Κι αν γεμίζει ο δρόμος νερά
Το χάρτινο σκιάχτρο
Ζωή δεν είχε ποτέ ούτε πληγές και φτερά
Μονάχα το καλύτερο ψέμα στα μάτια
Να κάψει τον χρόνο

Μα τα όνειρα κάθε καινούργια μέρα
Πηγαίνουν τον δρόμο πιο πέρα
Μέχρι να σβήσει μέσα μου
Κάθε ψεύτικο άστρο

Ξυπόλυτα καλοκαίρια

Όταν γυρίζω το κλειδί στο σπίτι που μεγάλωσα
Ξυπόλυτα τα καλοκαίρια χαιρετάνε το παιδί
Μέσα στην σκόνη με ρωτάνε το αίμα μου αν χάλασα
Από γυναίκες που ζητούσαν έναν πρίγκιπα να 'ρθει

Μετά από λίγο όταν ανοίγω τα παράθυρα
Ο ήλιος κάνει έφοδο να μπει
Μες τα δωμάτια ορμάει καθαρό φως για να χορέψει
Μες το μυαλό μου να με εκδικηθεί

Όταν γυρίζω στο σπίτι που μεγάλωσα
Αφήνω κάθε ψέμα απ' το μυαλό μου να χαθεί
Βάζω φωτιά σε κάθε νόμο που χαλάει το χαμόγελό μου
Τίποτα δεν γνωρίζω από τέλος κι αρχή

Καθώς περνάνε οι ώρες οι τοίχοι μου χαμογελάνε
Κι έξω στην αυλή γαβγίζει ένα σκυλί
Πάλι οι πρόσφυγες θα φτιάχνουν πλιθιά να μεγαλώνουν όπου πάνε
Γιατί η αγάπη όταν καίει είναι δυνατή

Όταν μυρίζω το βρεγμένο χώμα στην αυλή μου
Πάω αμέσως να ανάψω ένα κερί
Σε αυτούς που τρέχουνε στα σύννεφα ξυπόλυτοι ακόμα
Και με κρατάνε μακριά από την άδεια την ζωή

τα μπλε μάτια του καθρέπτη

Πόσο γλυκά μου έλεγες θυμάμαι
Έλα στην θάλασσα να γίνεις μόνο φως
Μην με ρωτάς πάρε κρασί και πάμε
Για μας να ξέρεις ο παράδεισος είναι ανοιχτός

Χρόνια μετά τα μάτια του καθρέπτη
Μέσα στους δρόμους τα βλέπω συνεχώς
Πάντα την νύχτα ένα αστέρι όταν πέφτει
Είναι η αγάπη της άμμου ο θεός

Όταν με δεις πάρε μαχαίρι κόψε
Κάθε σκοινί που με κρατά έξω απ' το φως
Τα μπλε τα φώτα της καρδιά μου πρώτα
Θέλω να ανάψουν κι εσύ γνωρίζεις πως

Κομμάτια σκόνης καίνε το αίμα
Τα αστέρια μου θέλουν για χώμα πληρωμή
Μα εγώ φοβάμαι τα όνειρα ακόμα
Γλυκιά μου πατρίδα σκλάβα και παιδί

Χρόνια μετά σε μια άκρη του χειμώνα
Με κυνηγάει παγωμένη βροχή
Ρωτάω διαβάτες η άνοιξη αν φτάνει
Ίσως μπορεί να πέρασες κι εσύ

τα ρολόγια του χειμώνα

Αν σου πω απόψε
Κράτα μου μια θάλασσα
Πέρασε καιρός
Θέλω σε ένα όνειρο να κολυμπήσω

Αν σου πω απόψε
Φέρε το φεγγάρι στα παράθυρα
Ξέχασα το φως
Και θέλω δύναμη το μαύρο να νικήσω

Ξέρω πως θα πεις
Εκείνο το κρασί της σιωπής
Να μην κουραστείς κυνηγώντας την φωνή σου
Και σε κανέναν τίποτα η καρδιά δεν θα χρωστάει

Όμως χρωστάς έναν ήλιο στην θάλασσα
Χρωστάς ένα χαμόγελο
Σε κάποιον που σκότωσε
Μια φορά για σένα τα ρολόγια του χειμώνα

Αν σου πω απόψε
Τίποτε δεν θα άλλαζα
Θα έκανα αυτά κι άλλα τόσα
Ακόμη κι αν το ήξερα πως ίσως θα λυγίσω
Δεν θα έλεγα ποτέ είναι αδύνατον να αγαπήσω

οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα

Στο μυστικό μου εργαστήρι κάθε πέτρα
Έχει το δικό της αίμα
Κι οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα
Η κάθε αλήθεια να φαίνεται ψέμα

Στο μυστικό μου εργαστήρι
Πίνω κρασί να βγουν απ' το αίμα μου οι δρόμοι
Δεν είμαι φως μα ούτε πiónι
Τους φοβισμένους αγαπούν οι νόμοι

Τρέχουν στα μάτια μου οι δρόμοι
Στην μοναξιά της πόλης με γυρίζουν
Μέσα σε νάρκισσους κομπάρσο με αφήνουν
Ψυχή να καίω το πρωί

Στο μυστικό μου εργαστήρι
Φτάνω απ' το χώμα στον θεό
Η ψυχή να μην χρειάζεται να βλέπει
Κι ούτε μαγικά παπούτσια έχω
Κι ούτε λεφτά να αγοράσω φως

Κι όλο μαθαίνω από όλα όσα έχασα
Καλύτερα βήματα
Κι ας μην έζησα μια θάλασσα
Κι ας μην πέθανα μια νύχτα από έρωτα

τα καλύτερα όνειρα περπατάνε ξυπόλυτα

Ο άνεμος ανοίγει τα παράθυρα
Σηκώνει την ψυχή στον αέρα
Άλλη μια μέρα μικρή αναπνοή
Άλλη μια μέρα που ο δρόμος με σφυρί θα χτυπάει

Το πλήθος τρέχει βιαστικά με μάτια κλειστά
Μα αν γίνει ζωή η ανάγκη το φιλί θα χαθεί
Πριν πνιγώ στα υλικά και τα χρόνια μαζί μου γελάνε
Χαρίζω μια μέρα σε σένα

Τα καλύτερα όνειρα περπατάνε ξυπόλυτα
Φτάνουν μόνα στο δάσος γεμίζουν νερό την ψυχή
Φτιάχνουν μόνα μια θάλασσα σπάνε τα φράγματα
Τα καλύτερα όνειρα γελάνε σαν τα παιδιά

Με ένα ποδήλατο τρέχω στο δρόμο αντέχω
Διώχνω μακριά μου τα σύννεφα η αγάπη μην γίνει βροχή
Μα είναι στιγμές που νομίζω πως στον ίδιο κύκλο γυρίζω
Ότι πίσω αφήνω σε κάποια στροφή το βρίσκω μπροστά

Ακούω φωνές να λεν' το άνομά μου
Πολεμιστές με υλικά σκουριασμένα καρφιά
Χρόνια που πρέπει να αφήσω στην σκόνη
Τα καλύτερα όνειρα κλαίνε σαν τα μικρά παιδιά

αγκαλιά για μια μέρα

Μόλις θα πέσεις μες τις λάσπες
Και τα παπούτσια σου βραχούν από το ψέμα
Θα χάσεις τα κλειδιά για τον παράδεισο
Κι απ' το παράθυρο θα βλέπεις άδεια τρένα

Μόλις θα σβήσουν απ' τα μάτια σου τα φώτα
Και το σκοτάδι απλωθεί μέχρι το αίμα
Οι νυχτερίδες κοιμηθούν μες τα σεντόνια σου
Θα αναζητήσεις αγκαλιά για μια μέρα

Και θα με βρεις να περιμένω
Με έναν φακό στον άδειο δρόμο
Κι απ' το μυαλό μου να περνούν
Τα καλοκαίρια με αυτοκίνητα

Μόλις γεμίσει ο χειμώνας σου με χρώματα
Και το αίμα σου αρχίσει να κυλάει ξανά
Θα αναζητήσεις τον χαμένο παράδεισο
Θα με αλλάξεις με αστέρια σβηστά

Αλλά χωρίς έρωτα το σώμα μαραίνεται
Αλλά χωρίς άνοιξη η ψυχή σταματά

Περιεχόμενα

	σελ.
στη δική μου πατρίδα	5
σταυρός από αλάτι	6
ο μαγικός φακός	7
μόνο γυμνό θα με χάσεις	8
το σπίτι που γεννήθηκα	9
υπάρχουν θάλασσες που δεν έκαψε η φωτιά	10
ζαχαρένια σύννεφα	11
βασίλισσα της βροχής	12
ο πιο όμορφος δρόμος	13
η μόνη μου αλήθεια είναι το λάθος	14
αόρατη κλωστή	15
οι πόλεις των μικρών χωριών	16
η δική μου ασπίδα είναι από χώμα	17
ποιος θα σου κάνει έρωτα	18
αν υπάρχει παράδεισος θα έχω το παράθυρο ανοιχτό	19
απαγορεύεται η έξοδος από τον έρωτα	20
ένα ποτάμι που ανθίζουν τριαντάφυλλα	21
το άγιο φιλί σου	22
η κρυφή φυλακή της πεταλούδας	23
για τους χαμένους που αγαπάνε οι θεοί	24
τι κάνεις εδώ να μου πεις	25
καλύτερα να μάθεις να γελάς	26
το καράβι της τύχης	27
στο δάσος του ονείρου	28
χειμωνιάτικο παραμύθι	29
κανείς δεν θα ρωτήσει για την μικρή Ελπίδα	30
η αγάπη που έγινε μοναξιά	31
κλέφτης της βροχής	32
τα νύχια ενός παράξενου αγγέλου	33
ο θεός του δρόμου	34
μόλις κρυφτώ στην αγκαλιά σου	35
τίποτε δεν θα χάσω αν είμαι ο εαυτός μου	36
άκου το κύμα που χτυπάει σαν καρδιά	37

στρατιώτες της ειρήνης	38
η κόκκινη βροχή της Μεγάλης Παρασκευής	39
μετά την βροχή το δέντρο μεγαλώνει	40
τα μάτια του Απρίλη	41
πάνινα κουπιά	42
όλες οι γάτες της ζωής μου	43
με το φεγγάρι σκαλωμένο στο αγκίστρι	44
ο τελευταίος της αγάπης πειρατής	45
η θάλασσα των ονείρων	46
ένα καλό τέλος	47
πιο όμορφη θάλασσα από εσένα δεν είδα	48
σε αυτούς που με χαμόγελα πούλησαν τον αγώνα	49
παραδώσου γυμνή	50
ο τελευταίος δρομέας	51
το καλοκαίρι της άμμου	52
ο άλλος δρόμος που με πάει...	53
τα όνειρα δεν ζούνε με το σώμα	54
εξορισμένος ποιητής	55
όμως εγώ δεν μπορώ να σε αφήσω	56
ο δρόμος αγοράζει τα παραμύθια	57
το μέλλον θα σε περιμένει...	58
αυτό αξίζει μόνο	59
τα χάρτινα παπούτσια του αγγέλου	60
ένα καλοκαίρι καρφωμένο στο μάγουλο	61
η κόρη του βοριά	62
το μαύρο να καεί με έρωτα	63
τι θέλεις να χάσεις για να ξεχάσεις	64
το δικό σου καλοκαίρι	65
θάλασσα Ομόνοιας	66
την αγάπη σαν ζητιάνα αναγνωρίζει ο νόμος	67
το νησί αμνησίας	68
τα μαγικά παπούτσια	69
γυάλινα σύννεφα	70
τα χάρτινα σπίτια	72

το δαχτυλίδι της ελευθερίας	73
κάθε χαμόγελο ξένο	74
στρατιώτης σοκολάτας	75
τα κοστούμια που κλαίνε	76
γυμνή θεά	77
έξω απ' την πόρτα του θανάτου	78
η τελευταία αγάπη είναι πάντα η πρώτη	79
καμένη πόλη	80
τα μάτια των σκιάχτρων	81
ξυπόλυτα καλοκαίρια	82
τα μπλε μάτια του καθρέπτη	83
τα ρολόγια του χειμώνα	84
οι άγγελοι φοράνε μαύρα ρούχα	85
τα καλύτερα όνειρα περπατάνε ξυπόλυτα	86
αγκαλιά για μια μέρα	87

Ο ΣΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ Γεννήθηκε το 1965 στον Άγιο Πέτρο του Κυκλάδων και τα τελευταία χρόνια ζει στην Λαμία κι εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Το πεζογραφικό του έργο έχει διακριθεί ενώ έχουν δημοσιευτεί άρθρα του σε καθημερινές εφημερίδες. Ποιήματά του βρίσκονται σε ανθολογίες και το έργο του έχει αποσπάσει τιμητικές διακρίσεις. Υπήρξε ιδρυτικό μέλος λογοτεχνικών ομάδων για ένα διαφορετικό βλέμμα. Οι ArreggiosMP το 2012 είναι οι πρώτοι που μελοποίησαν στίχους του σε μορφή demo video στο(youtube), ενώ η πρώτη του δισκογραφική παρουσία γίνεται στο τέλος του 2012 στο CD άλμπουμ : Από το Μηδέν, του Γιώργου Δημητριάδη, ενώ το 2019 στίχοι του βρίσκονται στο CD : Το μεταξύ μας διάστημα, του Β. Καζαντζή.

Προηγούμενα έργα:

ΠΟΙΗΣΗ 1. ΣΑΝ ΘΕΑΤΕΣ (Αθήνα 1988) 2. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΡΝΗΣΗΣ (Σικυώνιος 1990)
3. ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ ΠΑΡΑΙΤΗΣΗΣ (Άποψη 1993) 4. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΛΙΟΣ (Α΄ έκδοση Άποψη 2009, Β΄ έκδοση 2014, το βιβλίο) 5. ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΧΡΟΝΟΥ (Α΄ έκδοση Άποψη 2013, Β΄ έκδοση 24grammata.com 2014) 6. ΟΙ ΑΝΑΣΕΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ (Το βιβλίο 2014) 7. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ (Το βιβλίο 2015) 8. ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ (24grammata.com 2016) 9. ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΟΙΤΑΖΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ (24grammata.com 2018)

ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ 1. ΥΠΑΚΟΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΟΥΣ (Ταχυδρομική 1989)- νουβέλα
2. Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΘΩΩΝ (Απόπειρα 1998)-διηγήματα 3. Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΟΣ (Ιωλκός 1999)-διηγήματα 4. ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ (Ιωλκός 2001)-μυθιστόρημα.

Σάκης Αθανασιάδης

το δαχτυλίδι της ελευθερίας

ISBN: 978-618-84709-0-3